

ΒΙΤΓΚΕΝΤΣΤΑΙΝ

Πρόσωπα

(Ρούλης Βικένδιος, Μάριος Δεληβορής, Μάρκος Γεωργόπουλος, όλοι τους γύρω στα 55, Ντέπη Βησσαρίωνος, γύρω στα 45, Κρίστι Αναγνώστου, 25 ετών, Ανεψιός περίπου 30 ετών)

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

(Στο γραφείο του Ρούλη, στο σπίτι του)

ΜΑΡΚΟΣ: Ακούς, μήπως, έναν βόμβο;

ΜΑΡΙΟΣ: Βόμβο; Μα, είναι τόσο έντονη η ζωή εδώ κάτω με ποικίλους ήχους από δω κι από κει να βομβαρδίζουν τα αφτιά σου που ... Ακόμα κι αν προς στιγμή υπάρξει κάποια ησυχία, ο απόηχος εξακολουθεί να πλανιέται στην ατμόσφαιρα και να τον ακούς. Μπορεί κι εκεί πάνω σε μας το περιβάλλον να είναι βεβαρημένο ηχητικά, αλλά σε τέτοιο βαθμό; Τώρα για τι βόμβο μου λες εσύ μέσα στην ηχητική αυτή κοσμογονία ...

ΜΑΡΚΟΣ: Όχι, όχι προσπάθησε να ακούσεις. Είναι ο βόμβος μιας μύγας. Ακούς;

ΜΑΡΙΟΣ: Μάλλον για αλογόμυγα πρόκειται. Πού βρέθηκε, όμως, τέτοια εποχή εδώ.

ΜΑΡΚΟΣ: Δεν φαντάζεσαι πόσο τις σιχαίνομαι.

ΜΑΡΙΟΣ: Α, εγώ περισσότερο αηδιάζω τις κατσαρίδες.

ΜΑΡΚΟΣ: Κι εγώ, αλλά αυτές τουλάχιστον δεν κάνουν θόρυβο. Αν δεν τις δεις, είσαι μια χαρά, είναι σαν να μην υπάρχουν. Οι παλιόμυγες, όμως; Δεν σε αφήνουν να ησυχάσεις. Κάνουν την βρομοδουλειά τους, και είναι σαν να σου λένε, κλείνοντάς σου το μάτι αυθάδικα, «κοίτα, κοίτα, τι σου κάνω».

ΜΑΡΙΟΣ: Και επιπλέον εκμεταλλεύονται και την φοβερή ευελιξία τους. Εκεί που τις εντοπίζεις και ετοιμάζεσαι να τους επιτεθείς, αυτές, με δυο, τρεις, τέσσαρις πέντε απότομες, απρόβλεπτες κινήσεις στον αέρα, πάει, έχουν μεταφερθεί αλλού, και φτου πάλι εσύ από την αρχή να ψάχνεις να τις εντοπίσεις.

ΜΑΡΚΟΣ: Να την, την ακούς τώρα; Πρέπει να είναι κάπου εκεί, πίσω από την κουρτίνα.

ΜΑΡΙΟΣ: Πού πας στον πόλεμο χωρίς όπλο. *(του δίνει ένα περιοδικό)*.

ΜΑΡΚΟΣ: Μπα, είναι μάταιο να πάω να την κτυπήσω έτσι όπως είναι εκεί μέσα ταμπουρωμένη. Το μόνο που θα κάνω είναι μια τρύπα στο νερό. Καλύτερα είναι να βγει έξω στο φως και ... *(πάει και τραβάει την κουρτίνα)* Να

την, την βλέπεις; Να την, να την. Εκεί, εκεί, εκεί ... Είχες δίκιο, πρόκειται, τελικά, περί αλογόμυγας. Μα πού πήγε τώρα πάλι.

ΜΑΡΙΟΣ: Μη κουράζεσαι. Αργά ή γρήγορα θα πάει εκεί: στο παράθυρο, για να φύγει έξω.

ΜΑΡΚΟΣ: Το ξέρω. Εμένα θα μου πεις. Οι ηλίθιες, όμως, δεν βλέπουν το τζάμι και παγιδεύονται επάνω του στην προσπάθειά τους να βγουν έξω στον αέρα.

ΜΑΡΙΟΣ: Εκεί, λοιπόν, εκεί, καθώς θα προσπαθεί να βγει έξω, χρειάζεται να της στήσομε ενέδρα.

ΜΑΡΚΟΣ: Δεν έχω δει πιο παμπόνηρα πλάσματα. Αυτή κάπου θα έχει κρυφτεί τώρα, μέχρι να την ξεχάσομε, και μετά θα βγει να συνεχίσει σιωπηλά και ύπουλα το καταστροφικό έργο της.

ΜΑΡΙΟΣ: Εντάξει, αφού δεν μας ενοχλεί, τι μας νοιάζει εμάς. Στο σπίτι κυρίου Βικένδιου θα περιφέρεται ...

ΜΑΡΚΟΣ: Μα τι λες. Θα την αφήσω εγώ να κάνει ό, τι θέλει αυτή. *(Πηγαίνει και ψάχνει να την βρει πίσω βιβλία που βρίσκονται πίσω από τα βιβλία, κοιτάει στην πλάτη της καρέκλας, γονατίζει και κοιτάει κάτω από το έπιπλο του γραφείου)* Έλα, έλα, κοίτα κι συ. Δεν μπορεί κάπου εδώ μέσα είναι. Έλα, σε παρακαλώ. Τρελαίνομαι στην ιδέα ότι μπορεί να κυκλοφορεί εδώ μέσα ανενόχλητη. Έλα.

ΜΑΡΙΟΣ: Πού στο διάολο πήγε ... Εδώ, πάντως, δεν είναι ... Ούτε
εδώ

ΡΟΥΛΗΣ: (μπαίνει με έναν δίσκο με καφέδες) Μα τι κάνετε εκεί;

ΜΑΡΚΟΣ: Εδώ μέσα υπάρχει μια μύγα, κάπου κρυμμένη.

ΡΟΥΛΗΣ: Ε, δεν το πιστεύω: δυο ολόκληροι καθηγητές πανεπιστημίου να ψάχνουν να βρουν, τι; Μια μύγα.

ΜΑΡΙΟΣ: Αλογόμυγα.

ΡΟΥΛΗΣ: Τέτοια εποχή; Τι λέτε τώρα.

ΜΑΡΙΟΣ: Όχι, όχι κι εγώ στην αρχή δεν το πίστευα, αλλά μετά που την είδα με τα μάτια μου ...

ΜΑΡΚΟΣ: (στον Ρούλη) Ελάτε, λοιπόν, τι κάθεστε. Ψάξτε κι εσείς. Σπίτι σας είναι.

ΡΟΥΛΗΣ: Επειδή ακριβώς είναι σπίτι μου, επιτρέψτε μου να αποφασίσω εγώ για την τύχη του.

ΜΑΡΚΟΣ: Μα δεν πρόκειται για την τύχη του σπιτιού σας. Αλίμονο, τι μπορεί να κάνει μια μύγα στο σπίτι σας. Να το φάει; Εσείς, όμως; Το ξέρετε ότι μια μύγα μπορεί να κουβαλάει στο σώμα της πάνω από ένα εκατομμύριο μικροοργανισμούς και να είναι φορέας σοβαρών ασθενειών, όπως δυσεντερία, σαλμονέλλωση, τυφοειδής πυρετός, άνθρακας, πολιομυελίτιδα, τέτανος ...

ΡΟΥΛΗΣ: Σας παρακαλώ, ελάτε να πιούμε τον καφέ μας. *(καθώς πάνε να καθίσουν)* Για πείτε μου με πόσες φουσκάλες τον θέλετε.

ΜΑΡΚΟΣ: Ελάτε τώρα.

ΡΟΥΛΗΣ: Με πόσες τον θέλετε.

ΜΑΡΚΟΣ: Πέντε.

ΡΟΥΛΗΣ: *(στον Μάριο)* Κι εσείς;

ΜΑΡΙΟΣ: Με τρεις.

ΡΟΥΛΗΣ: *(με μια οδοντογλυφίδα σπάει τις φουσκάλες στους καφέδες του Μάρκου και του Μάριου, ώστε να μείνουν όσες του είπαν)* Ορίστε *(στον Μάριο)* ο δικός σας με τις τρεις φουσκάλες και *(στον Μάρκο)* ο δικός σας με τις πέντε.

ΜΑΡΚΟΣ: Ε, δεν παίζεσθε.

ΡΟΥΛΗΣ: Να μου έχετε εμπιστοσύνη. Προσβλέπω σε πολλές μέρες και πολλές νύχτες δημιουργικού οίστρου. Τι γαϊδούρι είμαι, όμως. Τόση ώρα και δεν σας ρώτησα για το ταξίδι σας. Όλα εντάξει; Ελπίζω και το ξενοδοχείο να σας αρέσει.

ΜΑΡΚΟΣ: Τέλειο. Και τα δωμάτια και οι χώροι υποδοχής ... όλα μια χαρά. Το λέγαμε και με τον Μάριο: πόσο εντυπωσιασμένοι είμαστε με την φιλοξενία.

ΡΟΥΛΗΣ: Α, εγώ πάντοτε, όποτε έχω φιλοξενούμενους ενός επιπέδου, όπως εσείς, φροντίζω για το καλύτερο.

ΜΑΡΚΟΣ: Ναι, αλλά εμείς δεν γνωριζόμαστε καν. Και ξαφνικά, μας ζητάτε να συναντηθούμε.

ΜΑΡΙΟΣ: Κι αυτή η σπουδή, αυτή η επιμονή σας, η αγωνία σας, θα έλεγα καλύτερα, να κατέβομε άρον-άρον το σαββατοκύριακο να μιλήσομε! Για τι πράγμα; *(κάνοντας μορφασμό άγνοιας)*

ΡΟΥΛΗΣ: Αυτό θα πει ένστικτο. Να σε καλεί κάποιος που σε χρειάζεται, κι εσύ χωρίς να ξέρεις τον λόγο που σε καλεί, ούτε καν να γνωρίζεις προσωπικά μαζί του, να βρίσκεσαι δίπλα του, μόνο και μόνο γιατί σε καλεί. Μα, δεν είναι υπέροχο; Τέλος πάντων, ας έλθουμε στο θέμα μας, στον λόγο για τον οποίο σας κάλεσα, ή μάλλον, σας παρακάλεσα να συναντηθούμε.

ΜΑΡΚΟΣ: Πριν, όμως, πείτε μας πώς μας βρήκατε. Γιατί εμάς, κι όχι κάποιον άλλον. *(στον Μάριο)* Ε;

ΡΟΥΛΗΣ: Αν με αφήσετε να σας εξηγήσω, θα καταλάβετε. Πρέπει να σας εκμυστηρευθώ ότι μου συνέβη ένα μικρό θαύμα –εντελώς ανέλπιστα. Γενικά δεν έχω παράπονο, μου έχουν τύχει κατά καιρούς τόσο ωραία πράγματα στην ζωή μου. Αλλά τώρα, τι να πω: η τύχη μου κτύπησε την πόρτα για τα καλά. Κι αν τα πράγματα εξελιχθούν, όπως τα έχω σχεδιάσει στο μυαλό μου, μπορείτε να έχετε κι εσείς ένα καλό μερίδιο στην υπόθεση αυτή –όχι μόνο από υλικής αλλά και από ηθικής, θα έλεγα, απόψεως, στην οποία, μάλιστα, λόγω της επαγγελματικής ιδιότητός σας, θα πρέπει, υποθέτω, να δίνετε μεγαλύτερη βαρύτητα.

ΜΑΡΚΟΣ: Επιτέλους, μπορείτε να γίνετε πιο σαφής. Περί τίνος πρόκειται. Τι θέλετε από μας;

ΡΟΥΛΗΣ: Τίποτε. Την παρουσία σας μόνο. Ή, για να είμαι ακριβής, την επαγγελματική ιδιότητά σας, το στάτους σας. Καθηγητές πανεπιστημίου!, σου λέει ο άλλος. Ο ένας της θεωρίας της κουλτούρας και ο άλλος της θεωρίας της επικοινωνίας –αν τα λέω καλά. Αυτό!

ΜΑΡΚΟΣ: Ναι, αλλά, επιμένω, γιατί εμάς κι όχι κάποιους άλλους. Από καθηγητές πανεπιστημίου σήμερα δα στον τόπο μας, άλλο τίποτα.

ΡΟΥΛΗΣ: Μα, γιατί είστε αναγνωρίσιμοι. Τους περισσότερους από τους συναδέλφους σας, πολύ φοβούμαι ότι μπορεί να τους ξέρει μόνο η μητέρα τους.

ΜΑΡΙΟΣ: Κι ήταν ανάγκη να έρθομε εδώ, να μπειτε σε τόσα έξοδα ...

ΡΟΥΛΗΣ: Αν με αφήσετε να σας εξηγήσω, θα καταλάβετε. Πρόκειται, λοιπόν, για ένα μνημείο του 16ου αιώνα, στο κέντρο της πόλης. Εδώ! (τους δείχνει πατώντας ένα τηλεκοντρόλ). Βλέπετε; Αυτή είναι η εξωτερική όψη. Δεν είναι ένα αριστούργημα; Κι εδώ, όπως είναι εσωτερικά.

ΜΑΡΚΟΣ: Αίθουσα διασκέδασης –αν υποθέτω σωστά.

ΡΟΥΛΗΣ: Ακριβώς. Ο ιδιοκτήτης, βάσει της υπ' αριθμ. 1112 Κάθετος 15-8-1995 απόφασης του υπουργού Πολιτισμού, το μετέτρεψε σε έναν χώρο ψυχαγωγίας, υπό τον όρο, βέβαια, να μην αλλοιωθεί εξωτερικά ο αρχαιολογικός χαρακτήρας του. Και, κατά την γνώμη μου, η πολιτεία έπραξε άριστα. Σαφώς και η ιστορία ενός μνημείου θα πρέπει να διατηρηθεί, αν μιλάμε για μια χώρα που θέλει να σέβεται τον πολιτισμό της. Αλλά, από την άλλη πλευρά, δεν είναι δυνατόν κι ο πολίτης που το έχει στην κατοχή του να μην μπορεί να το εκμεταλλευτεί. Το Σύνταγμα, άρθρο ... Συγνώμην μου διαφεύγει τώρα ... Το λέει καθαρά: η ιδιοκτησία πρέπει να προστατεύεται. Έτσι, ο κος Κωνσταντινίδης αποφάσισε να ...

ΜΑΡΚΟΣ: Κωνσταντινίδης; Τι εστί Κωνσταντινίδης.

ΡΟΥΛΗΣ: Ο ιδιοκτήτης του μνημείου. Μεγάλη οικογένεια, ιστορική. Ο κος Κωνσταντινίδης, λοιπόν, αποφάσισε να μετατρέψει το κτήριο σε μουσική σκηνή, την οποία στην συνέχεια νοίκιασε με δεκαετή σύμβαση σε ένα ζευγάρι. Εδώ – φίλοι μου, πολύ στενοί μου, μάλιστα. Το είδος της μουσικής, βέβαια, που παίζεται εκεί είναι ... μη φανταστείτε τίποτε σπουδαίο. Μπουζουξίδικο. Παρόλα αυτά, ο χώρος είναι περιποιημένος, με ... έτσι φίνο, μάλιστα, θα τολμούσα να πω, γούστο. Δεν παύει, όμως, να είναι ... ένα μπουζουξίδικο. Τα χρήματα, βέβαια, που έχουν βγάλει τα παιδιά, εννοώ οι φίλοι μου που τρέχουν την επιχείρηση, είναι ... τι να σας πω: τάαα λεφτά. Και να σκεφτείτε ότι δουλεύουν την επιχείρηση μόνο Παρασκευή και Σάββατο, με

κάποιες έκτακτες κοινωνικές εκδηλώσεις –γάμους, βαφτίσια, τέτοια πράγματα.

ΜΑΡΚΟΣ: Κι εμείς ... πού κολλάμε ...

ΡΟΥΛΗΣ: Αν με αφήσετε να σας εξηγήσω, θα καταλάβετε. Πριν από καμιά εβδομάδα, σε μια συζήτηση που είχα με τα παιδιά, μου είπαν ότι σκέφτονται πολύ σοβαρά να τα παρατήσουν και να πάνε Αμερική. Έχουν ένα κοριτσάκι που αντιμετωπίζει σοβαρό πρόβλημα υγείας. Οι άνθρωποι μου εμπιστεύθηκαν το πρόβλημά τους, και δεν θα ήθελα με τίποτα να κοινοποιηθεί αυτό ...Καταλαβαίνετε ...

ΜΑΡΙΟΣ: Μα τι λέτε τώρα. Να πούμε τι εμείς. Δεν τους ξέρομε καν τους ανθρώπους.

ΡΟΥΛΗΣ: Τέλος πάντων, οι άνθρωποι θέλουν να πάνε το κοριτσάκι τους σε κάποιο ειδικό θεραπευτικό κέντρο στο Χιούστον. Τους είπα, βέβαια, αν χρειάζονται κάτι, να υπολογίζουν και στην δική μου βοήθεια.

ΜΑΡΚΟΣ: Είστε γιατρός, μήπως.

ΡΟΥΛΗΣ: Όχι, όχι. Δημοσιογράφος. Και οι δημοσιογράφοι, ως γνωστόν, λόγω της φύσης της δουλειάς των έχουν έναν ευρύ κύκλο γνωριμιών. Αλίμονο τώρα ανάμεσα στις τόσες και τόσες γνωριμίες μου να μην υπάρχει και κάποιος που θα μπορούσε να βοηθήσει στην συγκεκριμένη περίπτωση. Και να μην υπάρχει, θα πρέπει να τον εφεύρω. Εν πάση περιπτώσει, το συμβόλαιο που έχουν τα παιδιά με τον κύριο Κωνσταντινίδη λήγει σε δυο χρόνια. Δεν ξέρω πώς, καθώς συζητούσαμε, μου ήρθε η φαεινή ιδέα να τους ρωτήσω, αν θα

μπορούσαμε να κάνομε μεταξύ μας μια συμφωνία, μεταξύ εμού κι εκείνων εννοώ. Κανονική συμφωνία –με χαρτιά, συμβόλαια, προκαταβολές, βούλες τα πάντα. Και να περάσει έτσι πλέον η επιχείρηση στα δικά μου τα χέρια.

ΜΑΡΙΟΣ: Δηλαδή, προτίθεστε να γίνετε ιδιοκτήτης νυχτερινού κέντρου; Κι εμείς πού κολλάμε;

ΜΑΡΚΟΣ: Μπουζουξίδικο! Α πα, πα, πα, πα ...

ΡΟΥΛΗΣ: Αν με αφήσετε να σας εξηγήσω, θα καταλάβετε. Στο σημείο που βρίσκεται το κτήριο –στο κέντρο, μη το ξεχνάτε αυτό– μόνο καφέδες, σας λέω, να πουλάμε στα γραφεία γύρω, στα μαγαζιά και στους περαστικούς ..., να μάνι-μάνι το νοίκι της επιχείρησης. Γιατί, αναλαμβάνοντας την επιχείρηση, σκοπεύω να δουλεύει αυτή μέρα νύχτα, όχι όπως τώρα που την έχουνε μόνο για τα παρασκευοσάββατα. Και πάλι βγάζει τα κέρατά της. Η φιλοδοξία μου, όμως, είναι άλλη: να την μετατρέψω σε έναν χώρο όπου θα γίνονται διαλέξεις, να οργανώνονται συζητήσεις στρογγυλής τραπέζης πάνω σε ζέοντα θέματα της κοινωνικής πραγματικότητας, να ανεβαίνουν θεατρικές παραστάσεις, να παρουσιάζονται αναλόγια με μεγάλους μονολόγους της παγκόσμιας δραματουργίας, να καλούνται συγκροτήματα ροκ, τζαζ, σόουλ, ελληνικής μουσικής επίσης, αλλά επιλεγμένης ελληνικής μουσικής, ακόμα και ρεμπέτικο, που θα είναι όμως επιμελημένο, να γίνονται εκθέσεις, αφιερώματα σε ποιητές, λογοτέχνες, εικαστικούς ... Με δυο λόγια θέλω να δημιουργήσω εκεί, στο ιστορικό αυτό μνημείο της πόλης μας, έναν πολιτισμικό πνεύμονα. Ε, καιρός ήταν πια, νομίζω. Το χρωστάμε σε αυτήν την ριμάδα την πατρίδα μας. Έτσι δεν είναι;

ΜΑΡΚΟΣ: Εγώ εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω ... Πού κολλάμε εμείς;

ΡΟΥΛΗΣ: Εγώ δεν καταλαβαίνω την βιασύνη σας να θέλετε σώνει και καλά φτάσετε στο δια ταύτα. Σημασία έχει το ταξίδι προς την Ιθάκη, που λέει ο ποιητής. Κοιτάξτε, το εγχείρημα είναι μεγάλο και, για την υλοποίησή του, χρειάζεται σημαντικούς πνευματικούς ανθρώπους να το υποστηρίξουν. Δεν νομίζω δα ότι ο τόπος μας διαθέτει πολλούς σαν κι εσάς. Θα ήθελα, λοιπόν, ευθέως, να σας προτείνω να αναλάβετε την πολιτισμική διαχείριση της επιχείρησης. Εσείς θα καταστρώνετε και θα εισηγείστε στο συμβούλιο της επιχείρησης τον όλο προγραμματισμό –τότε θα γίνονται οι διαλέξεις, για την θεματική τους, τι παραστάσεις θα ανεβάζομε, τα αφιερώματα, ό, τι, τέλος πάντων, έχει να κάνει με αυτό που ονομάζομε πολιτισμό. Φυσικά –γιατί θεωρώ ότι επιτέλους και στην χώρα μας θα πρέπει να πληρώνεται ο πνευματικός μόχθος– θα υπάρχει και ανάλογη αμοιβή για την συμβολή σας. Μάλιστα, θα φροντίσω να έχετε κι ένα κάτι τοις εκατό ο καθένας σας συμμετοχή στην επιχείρηση χωρίς από την πλευρά σας –προσέξτε– να έχετε την παραμικρή υποχρέωση ή επιβάρυνση, χωρίς, θέλω να πω, να βάλετε καθόλου εσείς χρήματα.

ΜΑΡΙΟΣ: Την επιχείρηση, δεν έχω καταλάβει ακόμη, την έχετε πάρει, όπως λέτε, στα χέρια σας;

ΡΟΥΛΗΣ: Σχεδόν. Μένει να λυθούν μόνο κάποια ζητήματα διαδικαστικής υφής. Για να γίνω πιο συγκεκριμένος, εκείνο που, κυρίως, κοιτάμε να διασφαλίσουμε νομικά είναι για ένα διάστημα, για τα εναπομείναντα δυο χρόνια μέχρι την λήξη του συμβολαίου, να εξακολουθούν να φαίνονται ότι είναι αυτοί, οι φίλοι μου, που έχουν την επιχείρηση, ενώ η επιχείρηση θα έχει ήδη περάσει στα δικά μου τα χέρια. Κι αυτό, καταλαβαίνετε γιατί: για να μπορεί να γίνει επέκταση της μίσθωσης για άλλα έξη χρόνια, όπως προβλέπεται από το συμβόλαιο που έχουν υπογράψει τα παιδιά με τον ιδιοκτήτη. Αλλιώς; Αν εγώ αυτή την στιγμή εμφανιζόμουν στον κύριο Κωνσταντινίδη και του έλεγα «ξέρεις, έχω στην κατοχή μου την επιχείρηση και θέλω να ανανεώσωμε την σύμβαση», με το δίκιο του θα μπορούσε να μου πει «κι εσένα που σε ξέρω εγώ;». Εγώ, όμως, όπως αντιλαμβάνεσθε, δεν είμαι

διατεθειμένος να δώσω τόσα λεφτά για δυο χρόνια. Δεν τρέχουν δα κι από τα μπατζάκια μου.

ΜΑΡΚΟΣ: Αλήθεια, για τι ποσό, αν επιτρέπεται, μιλάμε για την εξαγορά της επιχείρησης;

ΡΟΥΛΗΣ: Τριακόσιες χιλιάδες.

ΜΑΡΙΟΣ: Τριακόσιες χιλιάδες;

ΡΟΥΛΗΣ: Εμ τι νομίζετε. Εκατό χιλιάδες κοστίζει μόνο η ηχητική εγκατάσταση με τα φώτα. Σκεφτείτε, να μου ζητούσαν τα παιδιά κι «αέρα».

ΜΑΡΚΟΣ: Κανονικά θα έπρεπε να σας ζητήσουν, όμως. Έτσι δεν είναι;

ΡΟΥΛΗΣ: Κανονικά ναι. Αλλά, σας είπα, πρόκειται για φίλους. Κι όταν λέω φίλοι, εννοώ ... φίλοι.

ΜΑΡΙΟΣ: Και ... θέλω να πω δηλαδή ... είστε διατεθειμένος να δαπανήσετε τόσα λεφτά εσείς;

ΡΟΥΛΗΣ: Μιλήστε ανοιχτά. Ας συμφωνήσουμε να είμαστε ειλικρινείς και να λέμε καθαρά τις σκέψεις μας. Αυτό θα βοηθήσει πολύ στην συνεργασία μας. Θέλετε να με ρωτήσετε, λοιπόν, αν έχω τόσα λεφτά, για να πάρω την επιχείρηση. Σας απαντώ, λοιπόν: όχι. Αυτήν την στιγμή διαθέτω εκατό χιλιάδες –για την ακρίβεια, ενενήντα εφτά. Πριν από πέντε μήνες περίπου

πέθανε η γυναίκα μου, και το σπίτι που είχε το πούλησα. Μάλλον έπεισα τον γιό μου να το πουλήσω. Γιατί με την γυναίκα μου, οφείλω να σας πω, ήμασταν χρόνια σε διάσταση, και, όταν, τέλος πάντων, της είπαν ότι τα πράγματα με την υγεία της δεν πάνε καλά, έκανε πωλητήριο το σπίτι της στον γιο μας.

ΜΑΡΚΟΣ: Μήπως και, ως νόμιμος σύζυγος, διεκδικήσετε το μερίδιό σας; Συγγνώμη, αστειεύτηκα. Όπως και να το κάνουμε, πάντως, τα λεφτά από την πώληση του σπιτιού ανήκουν στον γιο σας. Αυτή τουλάχιστον ήταν η επιθυμία της μακαρίτισσας.

ΜΑΡΙΟΣ: Αλήθεια, αυτό είναι ένα ζητούμενο: πώς μπορείτε να διαχειρίζεστε τα χρήματα του γιού σας σαν να ήταν δικά σας.

ΡΟΥΛΗΣ: Μα, για τον γιό μου δεν φροντίζω; Στήνω μια δουλειά που θα αποφέρει τεράστια κέρδη. Εγώ ... τι, μαζί μου θα τα πάρω; Δικά του είναι. Και τ' αξίζει βέβαια. Είναι ένα παιδί με πολλά προσόντα. Και δεν το λέω αυτό υποκειμενικά, από πατρική αγάπη. Πρόκειται για ένα ταλέντο στην μουσική. Όταν λέμε ταλέντο ..., ταλέντο. Με τον πολιτισμικό φορέα που οραματίζομαι, δεν δημιουργώ τις προϋποθέσεις, τις βάσεις, για να αξιοποιήσει τις καλλιτεχνικές ανησυχίες του;

ΜΑΡΙΟΣ: Ωραία, εσείς –και συγγνώμη που ρωτάω, δεν σας κάνω ανάκριση, αλλά είπατε να τα λέμε όλα ανοιχτά– εσείς λέτε έχετε τα εκατό ...

ΡΟΥΛΗΣ: Όχι λέω, έτσι είναι.

ΜΑΡΙΟΣ: Και με τα υπόλοιπα, τι γίνεται.

ΡΟΥΛΗΣ: Τώρα μπαίνομε σε άλλο κεφάλαιο της ιστορίας που στήνεται –κι είναι εδώ που χρειαζόμαί την παρουσία σας, το στάτους σας. Μπαίνομε στο κεφάλαιο: μέτοχοι. Τα λεφτά που χρειάζονται επιπλέον για την μεταβίβαση της εταιρείας θα πρέπει να καλυφθούν από μετόχους.

ΜΑΡΚΟΣ: Κι αυτοί είμαστε εμείς;

ΡΟΥΛΗΣ: Μη με αναγκάζετε να επαναλαμβάνω τα ίδια πράγματα. Δεν σας είπα ότι στην δουλειά αυτή δεν πρόκειται να επιβαρυνθείτε εσείς ούτε με ένα ευρώ; Ούτε ένα ευρώ! Να έχετε να λαμβάνετε, ναι. Να βάλετε, όμως, ποτέ.

ΜΑΡΙΟΣ: Καλά, μια ερώτηση κάναμε.

ΡΟΥΛΗΣ: Έχετε δίκιο. Ζητώ συγνώμη για την ένταση της φωνής μου. Μη ξεχνάτε, όμως, ότι παλεύω για το καλό όλων μας. Ο πρώτος άνθρωπος, λοιπόν, που σκέφτηκα για μέτοχο, κι έχω λόγους να πιστεύω ότι θα δεχθεί, είναι η Ντέπη Βη-σσα-ρ-ί-ω-νος, της γνωστής οικογενείας θα έχετε ακούσει, ασφαλώς.

ΜΑΡΚΟΣ: Τα κοσμήματα Βησσαρίωνος;

ΡΟΥΛΗΣ: Κι όχι μόνο. Έχει διεισδύσει στον χώρο των κατασκευών, του εμπορίου, του τουρισμού, των ναυτιλιακών και δεν συμμαζεύεται.

ΜΑΡΙΟΣ: Και πώς είσθε τόσο βέβαιος ότι θα δεχθεί να μπει μέτοχος.

ΡΟΥΛΗΣ: Η Ντέπη, μια και είπαμε να τα λέμε όλα, ήταν ο δεσμός μου.

ΜΑΡΙΟΣ: Εννοείτε ερωτικός δεσμός;

ΡΟΥΛΗΣ: Όχι, δεσμός αποφοίτων καλογραιών. Και βέβαια ερωτικός. Αλλά αυτό, παλιά.

ΜΑΡΙΟΣ: Παλιά, πόσο παλιά, δηλαδή;

ΡΟΥΛΗΣ: Σας παρακαλώ. Η γυναίκα έχει παντρευτεί, έχει κόρη, παντρεμένη μάλιστα εδώ και λίγο καιρό ... Δεν θα ήθελα να πλανιέται η παραμικρή υποψία που θα έκανε τον άλλο να σκεφτεί ότι υπήρξε κάποτε κάτι μεταξύ μας. Λέω απλώς ότι είμαστε δυο καλοί φίλοι. Λοιπόν, ας αφήσουμε το παρελθόν πίσω κι ας κοιτάξουμε μπροστά για το μέλλον. Αύριο έχω κανονίσει να συναντηθούμε στο σπίτι της.

ΜΑΡΙΟΣ: Όλοι μας;

ΡΟΥΛΗΣ: Φυσικά και όλοι μας. Αυτή, ακριβώς, είναι η βοήθεια που ζητάω από σας. Αλλιώς θα ήταν να πάω μόνος μου να της εξηγήσω το όραμά μου, κι αλλιώς να παρουσιάσω μπροστά της με δυο καθηγητές πανεπιστημίου –και τι καθηγητές, ε. Μάλιστα, θα ήθελα να σας παρακαλέσω, μπροστά της τουλάχιστον, να μιλάμε στο ενικό –σαν να ήμασταν από παλιά φίλοι. Αυτό, πιστεύω, θα βοηθούσε, να της αποσπάσουμε ακόμη περισσότερο την εμπιστοσύνη. Να ξέρει η γυναίκα ότι έχω σχέσεις όχι με όποιον κι όποιον. Εκείνο που νομίζω ότι θα έπρεπε να της τονίσετε είναι η ανάγκη της ύπαρξης ενός πολιτισμικού χώρου όπως φιλοδοξώ να τον δημιουργήσω. Η Ντέπη, πρέπει να σας πω, μπήκε κάπως αργά στον χώρο της κουλτούρας. Και όπως

καταλαβαίνετε αυτού του τύπου οι συνάνθρωποί μας τσιμπάνε εύκολα μόλις τους ανοίξεις συζήτηση περί πνεύματος. Εσείς να της πείτε, λοιπόν, με τον τρόπο που ξέρετε και με μια έτσι δόση άδολου ενθουσιασμού, ότι σκέφτομαι να φτιάξω ένα βήμα επικοινωνίας του πνεύματος, της κουλτούρας, της τέχνης, της φιλοσοφίας ... με την κοινωνία, που πρέπει άλλωστε να είναι και το ζητούμενο. Η φιλοσοφία, ας πούμε. Μπορεί να διδάσκεται στις αίθουσες και τα αμφιθέατρα των πανεπιστημίων, αλλά φτάνει αυτό; Δεν πρέπει να απευθύνεται σε όλο τον κόσμο;

ΜΑΡΙΟΣ: (στον Μάρκο) Αυτός εδώ είναι ενημερωμένος. Τον άκουσες τι είπε; Ο στόχος της φιλοσοφίας εξ αρχής ήταν η αναφορά της στην κοινωνία, και όχι η αυτοαναφορά της.

ΡΟΥΛΗΣ: Μη κοιτάτε, μπορεί να κατέληξα στην δημοσιογραφία, αλλά η φιλοσοφία ήταν το κρυφό μεράκι μου. Και ειλικρινά, χαίρομαι που συμφωνούμε ότι η φιλοσοφία, για να έχει αξία, πρέπει να μιλάει με την κοινωνία.

ΜΑΡΚΟΣ: Αλίμονο, η ουσία της φιλοσοφίας ανέκαθεν, από την στιγμή της γέννησής της, ήταν ο διάλογος. Δεν έχει παρά να ρίξει κανείς μια ματιά στην ιστορία της, για να δει ότι είναι διάσπαρτη από σχολές. Η σχολή της Μιλήτου, όπου δίδαξε ο πρώτος φιλόσοφος στον κόσμο, ο Θαλής! Η σχολή της Εφέσου, όπου έδρασε ο πολύς Ηράκλειτος! Η σχολή της Ελέας με τον Παρμενίδα και τον Ζήνωνα! Η ακαδημία του Πλάτωνα! Το Λύκειο του Αριστοτέλη! Ο κήπος του Επίκουρου! Η μεγαρική σχολή, η κυρηναϊκή σχολή, η κυνική σχολή, η στωική σχολή, η νεοπλατωνική σχολή, κ.λπ., κ.λπ. Όλες αυτές οι φιλοσοφικές σχολές μη φανταστείτε ότι ήταν σαν τις δικές μας πανεπιστημιακές σχολές που, για να τις παρακολουθεί κανείς, χρειάζεται να δώσει εξετάσεις και να περάσει. Όχι, όχι, οι σχολές φιλοσοφίας τότε ήταν κέντρα ελεύθερης πρόσβασης, χώροι, δηλαδή, όπου ο καθένας μπορούσε να προσέλθει και να συζητήσει με τα άλλα μέλη της σχολής ζητήματα φιλοσοφικού ενδιαφέροντος.

ΡΟΥΛΗΣ: Έτσι ακριβώς οραματίζομαι το δικό μας μικρό σύμπαν της φιλοσοφίας και της κουλτούρας γενικότερα. Να μπορεί ο καθένας ελεύθερα να έρχεται να διαλέγεται μαζί σας αλλά και με τους άλλους θιασώτες του. Απλώς, καθαρά για λόγους λειτουργικούς, σκέφτομαι να καταβάλλει ο καθένας τους και κάποιο αντίτιμο. Τώρα δεν ξέρω ... Θα είναι εν είδει συνδρομής; Θα κόβει κάποιο εισιτήριο μαζί με το ποτό που θα δικαιούται; Θα δούμε. Πάντως, θα πρέπει να προωθήσομε στην κοινωνία την ιδέα ότι η φιλοσοφία είναι συνυφασμένη με την καθημερινή μας ζωή.

ΜΑΡΙΟΣ: Όπως έλεγαν κάποιοι φιλοσοφικοί κύκλοι της δεκαετίας του 1950 γύρω από το Καφέ ντε Φλορ στο Παρίσι, κι ένα ποτήρι μπύρας μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο της φιλοσοφίας, αρκεί να μιλήσεις γι' αυτό κατά τον οικείο αυτής τρόπο.

ΡΟΥΛΗΣ: Πώς δηλαδή.

ΜΑΡΙΟΣ: Αυτό ακριβώς πρόκειται να διδάξομε με τον Μάρκο στους φίλους μας.: το πώς, και όχι το τι. Καταλάβατε;

ΡΟΥΛΗΣ: (διστακτικά) Ναι.

ΜΑΡΙΟΣ: Να, ο καφές αυτός εδώ, για να γίνω πιο σαφής. Ο καθένας μας δοκιμάζοντάς τον στην γεύση του ξέρει τι είναι, και μπορεί –και πολύ εύκολα, μάλιστα– να τον ξεχωρίσει από άλλα αφεψήματα –το τσάι, το φασκόμηλο, το χαμομήλι ... Αν, όμως, επιχειρήσει να μιλήσει φιλοσοφικά για τον καφέ ...

ΡΟΥΛΗΣ: Μη μπορούμε τώρα σε λεπτομέρειες, αν και θα το ήθελα πολύ να εντρυφήσουμε στον ρόλο της φιλοσοφίας του καφέ. Κρατήστε την όρεξή σας για αύριο βράδυ που θα συναντηθούμε με την Ντέπη. Να του δώσετε τότε να καταλάβει. Να την σαγηνεύσετε! Της αρέσουν πολύ κάτι τέτοια της Ντέπης. Έτσι θα πειστεί να μπει και μέτοχος στην επιχείρηση.

ΜΑΡΚΟΣ: Μα είχα την εντύπωση ότι η συμμετοχή της είναι τελειωμένη υπόθεση.

ΡΟΥΛΗΣ: Μωρέ τελειωμένη υπόθεση είναι, αλλά το θέμα είναι με τι ποσοστό θα μπει. Αν είναι μου μπει με ένα πέντε τοις εκατό, και να ψάχνω μετά για άλλους μετόχους ..., χαίρω πολύ. Εγώ θα ήθελα να έχω δυο το πολύ ακόμα, πέρα από μας, άτομα: την Ντέπη και την Κρίστι.

ΜΑΡΚΟΣ: Την Κρίστι;

ΜΑΡΙΟΣ: Παλιά ερωμένη κι αυτή, μήπως;

ΡΟΥΛΗΣ: Αυτήν ..., θα την δούμε την Παρασκευή ή μπορεί και την Πέμπτη. Να τελειώσουμε πρώτα με την Ντέπη. Λοιπόν, τι θέλετε να κάνουμε απόψε. Μετά τις εννιά είμαι δικός σας.

ΜΑΡΙΟΣ: Να πάμε κάπου να φάμε;

ΡΟΥΛΗΣ: Κανονικά θα έπρεπε ως οικοδεσπότης να σας κάνω εγώ το τραπέζι. Αφού, όμως, επιμένετε σώνει και καλά να με βγάλετε έξω, εντάξει. Μπορούμε

να πάμε, λοιπόν, σε ένα καταπληκτικό ρεστοράν. Ιταλικό. Είναι και κοντά στο ξενοδοχείο σας. Θα περάσω από κοντά σας γύρω στις εννέα παρά τέταρτο.

ΜΑΡΙΟΣ: Πολύ ωραία, αν δεν έχουμε τίποτε άλλο να πούμε, να πηγαίνομε. Ε;

ΡΟΥΛΗΣ: Αν, εν τω μεταξύ, υπάρχουν τίποτα εξελίξεις, θα σας πω το βράδυ.

(Ο Μάριος και ο Μάρκος σηκώνονται για να φύγουν)

ΜΑΡΚΟΣ: Πάντως, εγώ θα σας έλεγα να σβήσετε το φως μέσα εδώ και να αφήσετε το παράθυρο ανοικτό για πέντε-δέκα λεπτά, ένα τέταρτο το πολύ. Έτσι, μόνο θα απαλλαγείτε από την παρουσία της.

ΡΟΥΛΗΣ: *(στον Μάριο)* Μα τι λέει τώρα. *(στον Μάρκο)* Να απαλλαγώ από την παρουσία, ποιιάς.

ΜΑΡΚΟΣ: Της μύγας.

ΤΕΛΟΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΗΣ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

(Στο σαλόνι της Ντέπης)

ΡΟΥΛΗΣ: ... ε, κοίτα, με τους πιο μετριοπαθείς υπολογισμούς, η επιχείρηση μπορεί να αποφέρει κάπου δώδεκα με δέκα πέντε χιλιάδες ευρώ μηνιαίως. Καθάρá, ε; Πράγμα που σημαίνει ότι, έχοντας εσύ, όπως σου προτείνω, το είκοσι πέντε τοις εκατό, θα εισπράττεις γύρω στις τρεις με τέσσαρις χιλιάδες ευρώ τον μήνα. Δεν είναι κι άσχημα.

ΝΤΕΠΗ: Εντάξει τώρα. Το θέμα μας δεν είναι τα λεφτά. Τρόποι επενδύσεις, δόξα τω Θεώ, υπάρχουν ... να.

ΡΟΥΛΗΣ: Ναι, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι μπαίνοντας στην επιχείρηση θέλεις να χάσεις κιόλας. Και μη ξεχνάς ότι ο ρόλος σου δεν θα είναι ο ρόλος μόνο του απλού μετόχου. Θα έχεις ουσιαστικό λόγο στην διαμόρφωση του πολιτισμικού προφίλ της επιχείρησης.

ΝΤΕΠΗ: Αυτό, να σου πω την αλήθεια, δεν το πολυκαταλαβαίνω. Πώς, δηλαδή, θα συμμετέχω στην διαμόρφωση του πολιτισμικού προφίλ της επιχείρησης.

ΡΟΥΛΗΣ: Δεν με παρακολουθείς, δεν με παρακολουθείς, κι αυτό, δεν σου κρύβω, με στενοχωρεί. Δεν είπα ότι στόχος μου είναι να συστήσω ένα επιστημονικό συμβούλιο για τον πολιτισμικό σχεδιασμό των δραστηριοτήτων της επιχείρησής μας; Ε, σε αυτό το συμβούλιο θα συμμετέχεις κι εσύ –(στον Μάριο και στον Μάρκο) αν συμφωνείτε κι εσείς, βέβαια.

ΜΑΡΚΟΣ: Γιατί όχι.

ΡΟΥΛΗΣ: Τώρα τι αρμοδιότητες θα έχει ο καθένας στο συμβούλιο πολιτισμικού σχεδιασμού της επιχείρησης, αυτές θα τις καθορίσετε μεταξύ σας.

ΝΤΕΠΗ: Εμένα, πάντως, μου αρέσει πολύ η μεταφυσική, και θα ήθελα να ασχοληθώ με τον τομέα αυτόν. Με ενθουσιάζει, τι να σας πω.

ΜΑΡΙΟΣ: Πώς έτσι, πόθεν θέλω να πω, ο έκδηλος αυτός ενθουσιασμός για την μεταφυσική –και για τίποτε άλλο, να εικάσω;

ΝΤΕΠΗ: Έχω κι άλλα πνευματικά ενδιαφέροντα, μη νομίζετε. Μου αρέσουν, επίσης, η γλώσσα, η οικολογία, τα μεγάλα προβλήματα της παγκόσμιας κοινότητας, η ειρήνη ... Αλλά, η μεταφυσική, όπως και να το κάνουμε, έχει, κατά την γνώμη μου, την μεγαλύτερη βαρύτητα. Αυτή που μπορεί να μας βγάλει έξω από την ματαιότητα της πεζής καθημερινότητάς μας. Μας ταξιδεύει παντού όπου δεν μπορεί να φτάσει το ανθρώπινο μάτι, ως εκεί που δεν μπορεί να ακούσει το ανθρώπινο αυτί, σε οτιδήποτε δεν μπορούν να συλλάβουν οι αισθήσεις μας και η ανθρώπινη αντίληψη. Ω, η μεταφυσική είναι η αποκάλυψη του αόρατου.

ΜΑΡΚΟΣ: Εγώ, δυστυχώς, αδυνατώ ή, μάλλον, αρνούμαι να συμμεριστώ τον αθώο ενθουσιασμό σας για την μεταφυσική. Όσο κι αν πρόκειται για μια αναμφιβόλως, γοητευτική ενασχόληση του πνεύματος, δεν παύει, ακριβώς λόγω της σαγήνης που ασκεί πάνω στον στοχασμό μας, να είναι και επικίνδυνη –να μας πηγαίνει, θέλω να πω, αλλού. Ε ναι, λοιπόν, η μεταφυσική είναι μία αποπλάνηση του στοχασμού μας –προσωρινή μεν αλλά, πάντως, αποπλάνηση. Να γίνω πιο σαφής. Η λέξη-κλειδί για την μεταφυσική είναι

ποια; Το ον, βέβαια. Εκείνο για το οποίο μας μιλάει η μεταφυσική, σε κάθε χωρίς υπερβολή θα τολμούσα να πω απόπειρά της, είναι το ον. Όχι, όμως, το οποιοδήποτε ον, αλλά το ον που βρίσκεται πέρα και πάνω από όλα τα όντα και τα κινεί δίνοντάς τους ζωή και ύπαρξη, με άλλα λόγια: το οριστικά εκεί, το πρώτο ακίνητο κινούν, όπως έλεγε ο Αριστοτέλης, που, σε τελευταία ανάλυση, δεν είναι παρά ο Θεός, αυτή η έσχατη και αδιαίρετη αναφορά. Είναι φυσικό, ύστερα από τόσων αιώνων μνεία και αδιάλειπτη αναφορά σε αυτό, το ον να έχει υποστεί κόπωση και να έχει χρεοκοπήσει έτσι, ώστε, μοιραία, να συμπαρασύρει μαζί του στην ανεπιθύμητη χρεοκοπία και την μεταφυσική. Χρέος μας, λοιπόν, είναι η διεμβόλιση του χρεοκοπημένου όντος, που συνακόλουθα, δυστυχώς, παραπέμπει στην υπονόμηση της μεταφυσικής. Να κλονίσουμε τα θεμέλια της μεταφυσικής, να ανατρέψουμε τις βεβαιότητές της που έχουν παγιωθεί από την πάλαι ποτέ υφιστάμενη παρουσία του όντος. Αυτό είναι πια το αίτημα των καιρών.

ΝΤΕΠΗ: Και να μείνομε χωρίς μεταφυσική; Τι λέτε, καλέ, τώρα. Ακούς εκεί, η μεταφυσική χρεοκοπημένη. Τι ζωή θα ήταν αυτή χωρίς μεταφυσικές πτήσεις. Όχι, όχι αυτό, δεν το δέχομαι. (στον Ρούλη) Κι από την άλλη, να σου πω; Σε ό, τι με αφορά, είναι κρίμα να έχω ξοδέψει τόσα λεφτά για την μεταφυσική, και να πάνε στον βρόντο.

ΡΟΥΛΗΣ: Λεφτά για την μεταφυσική; Δεν καταλαβαίνω.

ΝΤΕΠΗ: Τον Πάκη Ρόλιο τον ξέρεις, τον στοχαστή. Δυο φορές την εβδομάδα, λοιπόν, τριακόσια πενήντα ευρώ την φορά για το μάθημα, επί δέκα μήνες ... Βάλ' τα κάτω να δεις πόσα είναι.

ΡΟΥΛΗΣ: Μωρέ μπράβο ο Ρόλιος! Τριακόσια πενήντα ευρώ το μάθημα! Ούτε ο Έγγελος στις δόξες του!

ΝΤΕΠΗ: Όχι τριακόσια πενήντα ευρώ το άτομο. Προς Θεού, ο άνθρωπος. Η συμφωνία είναι να μαζεύονται γύρω στις δέκα γυναίκες στο σπίτι κάποιας από την ομάδα και να μοιράζονται το ποσό.

ΡΟΥΛΗΣ: Μόνο γυναίκες;

ΝΤΕΠΗ: Ναι, βέβαια, θέλει να δουλεύει μόνο με γυναίκες. Μη φανταστείτε τίποτε πονηρό, όμως. Ο άνθρωπος είναι αξιοπρεπέστατος. Οι άντρες λειτουργούν ανταγωνιστικά απέναντί του, και του την δίνει αυτό, δεν του αρέσουν καθόλου οι εντάσεις. Απλώς εγώ, επειδή του ζήτησα να μου κάνει ιδιαίτερα μαθήματα φιλοσοφίας, επιβαρυνόμενα όλο το ποσό μόνη μου. Καταπληκτικός δάσκαλος, πρέπει να σας πω. Την μεταφυσική, ειδικά, την παίζει να έτσι στα δάκτυλά του. Με έκανε πραγματικά να την λατρέψω. (στον Μάρκο) Κι έρχεστε τώρα εσείς ... Ειλικρινά, απορώ πώς εσείς, ολόκληρος καθηγητής πανεπιστημίου, διανοηθήκατε να καταργήσετε την μεταφυσική. Πώς μπορείτε. Πώς;

ΜΑΡΚΟΣ: Το εγχείρημα, το δέχομαι, είναι από δύσκολο έως και αδύνατον. Είμαι, παρόλα αυτά, βαθιά πεπεισμένος ότι, αν το αποτολμήσουμε, μπορούμε να έχουμε κάποιο αποτέλεσμα. Τι αποτέλεσμα; Το αγνωώ. Και στο κάτω-κάτω, να σας το ομολογήσω, ίσως να μην με ενδιαφέρει κιόλας. Μπορεί, βέβαια, και γιατί όχι, να είναι η επιστροφή στην μεταφυσική άλλω τω τρόπω, κάτω από μια άλλη –μείζονα ή ελάσσονα, δεν έχει σημασία– οπτική. Μπορεί, όμως, και να πρόκειται για μια εκτίναξη σε ενός άλλου τύπου μεταφυσική, ένας παρορισμός, να το πω απλά. Οι νοούντες νοήτωσαν. Μμμ;

ΡΟΥΛΗΣ: Παρορισμός;

ΜΑΡΚΟΣ: Η πρόθεση «παρά», εν προκειμένω, σημαίνει το πέρα, το επέκεινα, και ορισμός από το όριο. Συνελόντι ειπείν ο παρορισμός παρπαπέμπει στο πέραν των ορίων.

ΡΟΥΛΗΣ: Την υπέρβαση.

ΜΑΡΚΟΣ: Την παράβαση. Σε κάθε περίπτωση, μιλάμε για μια εκτίναξη που ενδεχομένως να μην είναι καν μεταφυσική με τους διαπιστευμένους όρους. Σε κάθε περίπτωση, πάντως, θα υπάρξει κάποιο αποτέλεσμα. Κι αυτό είναι παρήγορο: να έχεις να περιμένεις κάτι.

ΝΤΕΠΗ: (στον Ρούλη) Εγώ, πάντως, στο ξεκαθαρίζω από τώρα, δεν είμαι καθόλου διατεθειμένη να δεχθώ την μεταφυσική αλλοτρίωσή μου, και σε παρακαλώ, αν είναι έτσι, να μην με υπολογίζεις στο εταιρικό σχήμα.

ΡΟΥΛΗΣ: Έλα γλυκιά μου ..., γίνεσαι υπερβολική. Μια κουβέντα ακαδημαϊκού χαρακτήρα κάνομε. Το συνηθίζουν αυτό οι καθηγητές. (Στον Μάρκο και τον Μάριο) Έτσι δεν είναι; Αλίμονο τώρα, αν ως ελεύθεροι άνθρωποι δεν έχουμε το δικαίωμα να διατυπώνομε την γνώμη μας. Να, ο Μάριος ενδεχομένως να έχει διαφορετική άποψη περί μεταφυσικής από τον συνάδελφό του. Μάριε;

ΝΤΕΠΗ(στον Μάριο) Αλήθεια;

ΜΑΡΙΟΣ: Είναι γεγονός ότι, μπροστά στο κρίσιμο περί μεταφυσικής ερώτημα, που, με ειλικρίνεια, ομολογουμένως επαινετή, τόλμησε να αναδείξει ο αγαπητός μου συνάδελφος, πασχίζω να τοποθετήσω τον εαυτό μου σε ένα σημείο τέτοιο που να μην ξέρω και εγώ ο ίδιος πού στέκομαι και πού κατευθύνομαι. Θηρεύω την αβεβαιότητα της μεταφυσικής ως απότοκου της χρεοκοπίας του όντος όχι, όμως, σαν υπαρξικό ρυθμιστή , αλλά σαν ένα ανέλεγκτο παιχνίδι επέκεινα και σε πείσμα του παραδοσιακού τρόπου του σκέπτεσθαι. Μάλλον θα μεταχειριζόμουν αντί της λέξης «παιχνίδι», τον όρο «παίγμα» που είχε την ευφυΐα να εισηγηθεί ένας σύγχρονος στοχαστής που δυστυχώς δεν ζει πλέον. Ναι, ακριβώς, το παίγμα αυτό, στο οποίο μετεξελίχθηκε η μεταφυσική, δεν είναι μέρος της πραγματικότητας. Είναι η ίδια η πραγματικότης δίχως, όμως, οντολογικό βάθος, χωρίς την εγγύηση, θα έλεγα, του όντος. Καταλάβετε;

ΝΤΕΠΗ: Πωως, βέβαια.

ΜΑΡΚΟΣ: Άρα, καταλήγομε σε ό, τι δήλωσα προηγουμένως εγώ.

ΝΤΕΠΗ: Ότι είμαστε μεταφυσικά ανέστιοι; (στον Μάριο) Αλήθεια, αυτό θέλετε να πείτε κι εσείς; Μα τότε, πάει καταστραφήκαμε. (στον Ρούλη) Σε παρακαλώ, να μην με υπολογίζεις στο εταιρικό σχήμα της επιχείρησης. Ως εδώ και μη παρέκει.

ΜΑΡΙΟΣ: Ήρεμα, ήρεμα, σας παρακαλώ. Μην πανικοβάλλεστε. Αν θα ήθελε να δει κανείς με την δέουσα επιμέλεια την θέση που διατύπωσα, θα καταλάβει ότι, τελικά, αυτή δεν στρέφεται, κατ' ανάγκη τουλάχιστον, εναντίον της μεταφυσικής. Δεν υπάρχει, λοιπόν, σας διαβεβαιώ, κανένας λόγος να ανησυχείτε.

ΝΤΕΠΗ: Άμα το λέτε εσείς.

ΜΑΡΙΟΣ: Η οιονεί αμφισβήτηση, προσέξτε, δεν οδηγεί κατ' ανάγκη στην άρνηση. Μπορώ να σας πω, αντίθετα, με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο, ότι, εν προκειμένω, δημιουργεί την υπέρβαση μάλλον, την μετα-μεταφυσική, θα έλεγα, για να γίνω σαφέστερος.

ΝΤΕΠΗ: Μετα-μεταφυσική! Δηλαδή, πάμε ένα βήμα ακόμη πιο βαθιά στην μεταφυσική, αν καταλαβαίνω καλά. Ή μπορεί κι ένα βήμα πιο ψηλά. Γιατί όχι. Οπότε, αν η μεταφυσική μας μιλάει για τον υπερβατικό κόσμο, η μετα-μεταφυσική μας πηγαίνει σε έναν υπερ-υπερβατικό κόσμο. Έτσι δεν είναι;

ΜΑΡΚΟΣ: Μπορεί, όμως, να πρόκειται και για ένα βήμα που μας πηγαίνει – εγώ επιμένω– έξω από την μεταφυσική, κάπου άλλου.

ΝΤΕΠΗ: Σαν πού δηλαδή.

ΜΑΡΙΟΣ: Επιτρέψτε μου. Στο τελευταίο μου πόνημα υπό τον τίτλο «Το ασύδοτο παίγμα της μετα-μεταφυσικής», που στόχο έχει να καθарίσει την φιλοσοφία από τις συγχύσεις και την θολούρα που αιώνες τώρα την καταταλαιπωρούν, μιλάω με απόλυτη σαφήνεια για την μοίρα της μεταφυσικής. Ξεκινάω από την γενική παραδοχή ότι η πραγματικότητα δεν καταδέχεται την παρηγοριά κάποιας βεβαιότητας που υπερβαίνει την ιστορικότητα του υποκειμένου, και που βρίσκεται πριν, πάνω και ύστερα από την ιστορικότητα των υποκειμένων. Σε τέτοιες εγγυήσεις και βεβαιότητες εγκιβωτίζεται εκείνο που έχει χρεωθεί και επιβληθεί στην φιλοσοφική κοινότητα ως μεταφυσική. Θα ήταν, όμως, πολύ βιαστικό και, τελικά, άστοχο να μου αποδίδεται μια στείρα άρνηση της μεταφυσικής, την οποία ασφαλώς στην παρούσα φάση των φιλοσοφικών αναζητήσεών μου και δεν προσυπογράφω. Εγώ, απλώς, εγκαθίσταμαι ως ο αφηγητής, ο μεγαλομέτοχος, ο αρχιπαίκτης ενός άλλου παίγματος, του ελεύθερου παίγματος, όπως ανέφερα προηγουμένως, του παίγματος της μετα-μεταφυσικής, για να γίνω πιο συγκεκριμένος. (στην Ντέπη) Τώρα; Τι λέτε, τώρα;

ΝΤΕΠΗ: Προσωπικά, όσα λέτε τα βρίσκω εξαιρετικά ενδιαφέροντα. Αν και για να είμαι ειλικρινής, δεν είμαι και τόσο βέβαιη ότι κατάλαβα εντελώς τι θέλετε να πείτε.

ΜΑΡΙΟΣ: Δεν καταλάβατε; Μα πόσο σαφής να γίνω πια. Συγνώμη, αλλά δεν μπορώ και να χρεωθώ τον ευτελισμό του λόγου. Εν πάση περιπτώσει, για να καταλάβω τι καταλάβατε, και να μπορέσω, έτσι, να βοηθήσω να καταλάβετε αν, φευ, κάτι δεν καταλάβατε, θα θέλατε να μου πείτε τι ακριβώς καταλάβατε από μένα.

ΝΤΕΠΗ: Τίποτε. Θέλω να πω, δηλαδή ...

ΡΟΥΛΗΣ: Καλύτερα, λέω, να μην συνεχίσουμε την κουβέντα αυτή, η οποία πολύ φοβάμαι ότι μπορεί να προκαλέσει μεταξύ μας ένα χάσμα με καταστροφικές συνέπειες. Ας μην βιαζόμαστε. Να θέλομε να τα ζήσομε όλα σε μια νύχτα. Το ζητούμενο είναι να πάρουμε την επιχείρηση στα χέρια μας. (στην Ντέπη) Σου αφήνω για τον δικηγόρο σου όλα τα χαρτιά –συμβόλαια του ιδιοκτήτη με τους νυν επιχειρηματίες, σχέδιο για το πώς θα περάσει η επιχείρηση σε μας, τους όρους συμμετοχής των μετόχων, και άλλα σχετικά ντόκιουμεντς.

ΝΤΕΠΗ: Σε δυο-τρεις μέρες το πολύ θα έχεις την απάντησή μου.

ΡΟΥΛΗΣ: Η πρώτη σου εντύπωση, πάντως, είναι θετική, ε;

ΝΤΕΠΗ: Ναι ... ναι βέβαια, έτσι όπως τουλάχιστον μου τα λες ...

ΡΟΥΛΗΣ: Τώρα, μια και θέλω όλα τα ζητήματα να τίθενται επί τάπητος εξ αρχής, σας παρακαλώ, αν μου συμβεί κάτι δραματικό –άνθρωποι είμαστε –, να μην ξεχάσετε ότι πίσω από μένα υπάρχει ένας γιος. Στην περίπτωση ... μιας οριστικής απουσίας μου, η βούλησή μου είναι να τον συμπεριλάβετε στην ομάδα μας. Θέλω –και συγγνώμη που μιλάω έτσι επιτακτικά– να δεσμευθείτε απέναντι στην έκκλησή μου αυτή.

ΝΤΕΠΗ: Εννοεί ότι θα πεθάνει;

ΜΑΡΚΟΣ: Όχι, ότι θα πάει εκδρομή. (στον Ρούλη) Μα το συζητάς, φίλε μου;

ΜΑΡΙΟΣ: Αυτό είναι αυτονόητο. Και να μην μας το έλεγες, θα ήταν δυνατόν ποτέ να ξεχάσουμε τον γιό σου. Δεν είναι ανάγκη, όμως, να βαρύνουμε άλλο την ατμόσφαιρα με τέτοιες ανεπιθύμητες σκέψεις.

ΡΟΥΛΗΣ: Έχεις δίκιο, αλλά εγώ ένιωθα την ανάγκη να σας τα πω αυτά, τα οποία, σας ενημερώνω απλώς, θα φροντίσω να περιληφθούν και μέσα στην διαθήκη μου.

ΝΤΕΠΗ: Τι λέτε, να ετοιμάσω κάτι να φάμε; Δεν έχω μαγειρέψει τίποτε. Έχω, όμως, ένα φιλέτο στο ψυγείο, να το κόψω, να φτιάξω μια σαλάτα, τυρί ... Μμμ;

ΜΑΡΙΟΣ: Μπορούμε να βοηθήσουμε κι εμείς. Ειδικά, ο Μάρκος τα καταφέρνει στην μαγειρική ... τι να σας πω. Έχω φάει εγώ από τα χέρια του (φέρνοντας τα δάκτυλά του στα χείλη του) Μμμουου.

ΜΑΡΚΟΣ: Υπερβολές. Ένα φιλέτο, όμως, να το κόψω και να το ψήσω, εντάξει.

ΝΤΕΠΗ: Πολύ ωραία, λοιπόν. Ευκαιρία να δοκιμάσουμε κι εμείς τις μαγειρικές ικανότητές σας. Έρχεστε;

ΜΑΡΙΟΣ: (στον Μάρκο καθώς φεύγει με την Ντέπη) Να το κόψεις λεπτό. Έτσι;

ΡΟΥΛΗΣ: Μην ανοίγετε, σας παρακαλώ, με την Ντέπη τέτοιες συζητήσεις περί μεταφυσικής και φιλοσοφίας γενικότερα –τουλάχιστον σε αυτήν την φάση

των διαπραγματεύσεων. Δεν αποκλείεται, αν κάτι δεν της καθίσει καλά, να πάρει ανάποδες και μετά ... άντε βρες την. Την ξέρω καλά, σας λέω.

ΜΑΡΙΟΣ: Μα, δεν πρέπει να ξέρει και με ποιους έχει να κάνει; Πώς θα της δημιουργηθεί η έλξις, που επιζητείτε, για να μπει στην επιχείρηση; Χρειάζεται η κατάλληλη λείανση. Το να πεις σήμερα καθηγητής πανεπιστημίου, δεν λέει τίποτα. Έχει γεμίσει ο τόπος μας από δαύτους. Πρέπει να της δείξουμε και την ποιότητα του στοχασμού μας.

ΡΟΥΛΗΣ: Ναι, δεν λέω. Αλλά εσείς το παραξηλώσατε. Λες κι άκουγα κινέζικα. Έτσι που την καταντήσατε την φιλοσοφία ...

ΜΑΡΙΟΣ: Υπαινίσσεστε μήπως κάτι;

ΡΟΥΛΗΣ: Να συμφωνήσω ότι η φιλοσοφία είναι μια πολύ σοβαρή υπόθεση. Αλλά, εσείς οι υπηρέτες της, βρε παιδί μου, μιλώντας μεταξύ σας λες, και δεν επικοινωνείτε. Ο ένας το μακρύ του και ο άλλος το κοντό του. Το ίδιο πράγμα ο ένας το εννοεί έτσι και ο άλλος αλλιώς δίνοντας μάλιστα την εικόνα ότι καταλαβαίνει ο ένας τον άλλο. Ένα μπάχαλο, να το πω απλά.

ΜΑΡΙΟΣ: Εντάξει ανακύπτουν ενίοτε κάποιες ασάφειες και παρανοήσεις –και κυρίως μεταξύ των ήσσονος σημασίας φιλοσόφων και φιλοσοφούντων–, αλλά νομίζω ότι υπερβάλλετε όταν γενικεύετε και μας παίρνει όλους μαζί η μπάλα.

ΡΟΥΛΗΣ: Δεν ξέρω, δεν ξέρω, αλλά είμαι της γνώμης ότι, αν οι φιλόσοφοι μετρούσαν τα λόγια τους και μένανε σε αυτό που πραγματικά λένε οι λέξεις, τότε πολλά από τα προβλήματα που προκύπτουν από τις συζητήσεις τους δεν θα υπήρχαν.

ΜΑΡΙΟΣ: Μα και οι επιστήμονες δεν διαφωνούν;

ΡΟΥΛΗΣ: Ναι, αλλά προχωρούν κιόλας, δεν γυρίζουν όπως οι φιλόσοφοι γύρω από τα ίδια και τα ίδια σαν το σκύλο γύρω από την ουρά του. Οι επιστήμονες καταλαβαίνουν το ίδιο πράγμα όταν λένε, ας πούμε, «δράση», «άτομο», «μάχη», «επανάσταση» –μιλάνε, πώς να το πω, την ίδια γλώσσα. Ενώ εσείς οι φιλόσοφοι; Σκέτη Βαβέλ. Πιστεύω ότι τα λάθη της φιλοσοφίας οφείλονται στην αυθαιρεσία των φιλοσόφων, να λέει ο καθένας τους κάτι και να εννοεί κάτι που το έχει εμπνευστεί ο ίδιος μόνος του. Τόσο δύσκολο είναι πια όσοι ασχολείστε με την φιλοσοφία να χρησιμοποιείτε τις λέξεις σας σύμφωνα με ό,τι λένε, να τις μεταχειρίζεστε για να δηλώνετε τα πράγματα στα οποία αναφέρονται; Είμαι βέβαιος ότι τότε φιλοσοφία θα έχαιρε μεγαλύτερης υπόληψης.

ΜΑΡΙΟΣ: Ξέρετε τι μου λέτε τώρα. Όλο αυτόν τον πλούτο που απόκτησε η φιλοσοφία με τον κόπο και τον μόχθο τόσων και τόσων εργατών της επί τούς αιώνες να τον πετάξομε στην θάλασσα.

ΡΟΥΛΗΣ: Γιατί όχι, αν είναι να γλυτώσομε. Δηλαδή, αν εσείς τύχαινε και ήσασταν ναυαγός μέσα στο πέλαγος παλεύοντας με τα κύματα τι θα να κοιτάγατε: να σωθείτε κολυμπώντας ή να κρατήσετε τον θησαυρό σας και να πάτε στον πάτο;

ΜΑΡΙΟΣ: Μα, τώρα ξέρετε τι μου λέτε.

ΡΟΥΛΗΣ: Απολύτως. Κοιτάξτε αν πω «ο Μάριος Δεληβορής», «η Ντέπη Βησσαρίωνος», «το τραπέζι αυτό», «το τρίγωνο εκείνο», «η γάτα μας» θα καταλάβετε, ασφαλώς, τι εννοώ. Έτσι δεν είναι; Αν ξέρομε όλοι, θέλω να πω, τι σημαίνουν οι λέξεις αυτές, είναι βέβαιο ότι δεν θα πούμε κουταμάρες. Ενώ η λέξη «ον», που έχουν οι φιλόσοφοι για ψωμοτύρι; Ο καθένας τους λέει και κάτι διαφορετικό, ό,τι κατεβάσει η κούτρα του, με αποτέλεσμα να ακούς ένα

σωρό σαχλαμάρες. Η γλώσσα έχει όρια, δεν μπορείς να την χρησιμοποιείς για να λες πράγματα που δεν μπορούμε να παρατηρήσουμε στον κόσμο γύρω μας.

(Μπαίνει η Ντέπη)

Τα όρια της γλώσσας είναι τα όρια του κόσμου!

ΝΤΕΠΗ: Α, τι ωραίο αυτό που είπες Πολύ μ' αρέσει.

ΜΑΡΙΟΣ: Σας αρέσει, ε; Τότε, λοιπόν, θα πρέπει να σκεφτείτε να εγκαταλείψετε μάλλον και την μεταφυσική, την μεγάλη σας αγάπη, που, όπως τουλάχιστον ισχυριστήκατε, μας ταξιδεύει πέρα από την πραγματικότητα στον υπερβατικό κόσμο.

ΝΤΕΠΗ: Γιατί, καλέ, επειδή, συμφώνησα με τον Ρούλη που είπε ότι τα όρια του κόσμου είναι τα όρια της γλώσσας;

ΜΑΡΙΟΣ: Όχι, το είπε αντίστροφα: ότι τα όρια της γλώσσας είναι τα όρια του κόσμου, εννοώντας ότι μόνο για πράγματα που βρίσκονται εντός του κόσμου και μπορούμε να τα παρατηρήσουμε και να τα περιγράψουμε δικαιούμαστε να μιλάμε. Διαφορετικά, αν ξεπεράσουμε τα όρια του κόσμου, όπου ανήκουν τα πράγματα, και για τα οποία μας μιλάει η μεταφυσική, θα πούμε ανοησίες.

ΝΤΕΠΗ: Σιγά-σιγά, γιατί δεν το κατάλαβα αυτό. Δηλαδή θέλει να πει ότι είναι ανοησία να μιλάς για τον Θεό –γιατί ο Θεός υπάρχει στο υπερβατικό υπερπέραν, έτσι δεν είναι;

ΜΑΡΙΟΣ: Εγώ θα έλεγα και το άλλο. Μπορεί να δει κανείς την ομορφιά και να την περιγράψει; (στην Ντέπη) Δεν βλέπω να έχετε εδώ και κανέναν πίνακα. Από άποψη, θέλω να πιστεύω. Γιατί αδυνατώ να φανταστώ ότι δεν θα μπορούσατε εσείς να αγοράσετε ένα, δυο, πέντε, τέλος πάντων, πίνακες κορυφαίων ζωγράφων. Πέρα από την αίγλη που θα σας πρόσφερε η απόκτηση τους, θα ήταν και μια καλή επένδυση για σας.

ΝΤΕΠΗ: Μα έχω πίνακες ζωγράφων εγνωσμένης αξίας. Να δείτε πόσους έχω στην αποθήκη ... – ασφαλισμένους, βέβαια.

ΡΟΥΛΗΣ: Στην αποθήκη! Ωραία, Πολύ ωραία!~

ΝΤΕΠΗ: Εγώ, όπως ξέρεις ήρθα στο σπίτι αυτό πέρσι, μετά τον γάμο της κόρης μου. Ο ντεκορατέρ, λοιπόν, όταν τον κάλεσα για να επιμεληθεί την διακόσμησή του, ήταν κάθετος: να μην κρεμάσω στους τοίχους τίποτε απολύτως, να είναι γυμνοί, καθαροί, για να μην φεύγει το βλέμμα του επισκέπτη, μου είπε, προς τα εκεί και, έτσι, να αποσπάται η προσοχή του, με αποτέλεσμα να ακυρώνεται η παρουσία των άλλων κομματιών εδώ μέσα – των οποίων η αξία, σας πληροφορώ, δεν είναι καθόλου ευκαταφρόνητη.

ΡΟΥΛΗΣ: Τι βλακείες λέει ο ντεκορατέρ σου.

ΜΑΡΙΟΣ: Τέλος πάντων, ας πούμε ότι είχαμε εδώ απέναντί μας έναν πίνακα ζωγραφικής κι έλεγα «τι ωραίος, που είναι». Θα μπορούσα ποτέ, αν μου ζητούσατε, να σας περιγράψω την ομορφιά του; Όχι βέβαια. Θα μπορούσα, ασφαλώς, να σας πω για τα χρώματά του και πώς συνδυάζονται μεταξύ τους, για τα πράγματα που αναπαριστά, τις αναλογίες τους, τις φωτοσκιάσεις και άλλα τέτοια –όχι, όμως, για την ομορφιά. Αυτή είναι κάτι που δεν περιγράφεται, και απλώς την νιώθω. Θα πρέπει, όμως, επειδή δεν μπορούμε να παρατηρήσουμε την ομορφιά με τις αισθήσεις μας και να την περιγράψουμε με λόγια, να πούμε ότι δεν υπάρχει κιόλας; Το ίδιο θα έλεγα και για το καλό

και την ηθική γενικά. Αν, ας πούμε, δίνω ελεημοσύνη στους ζητιάνους γιατί αισθάνομαι ότι αυτό είναι το σωστό, ό, τι και να μου πείτε εσείς –ότι πολλοί υποκρίνονται τους ζητιάνους, ότι ελεώντας τους ζητιάνους τους κάνομε τεμπέληδες και δεν ξέρω 'γω τι άλλο–, εγώ θα εξακολουθώ να δίνω ελεημοσύνη στους ζητιάνους. Άλλος, αντίθετα, μπορεί να θεωρεί ότι δεν είναι καλό να δίνομε ελεημοσύνη στους ζητιάνους. Στην περίπτωση αυτή, δεν πα να του λες ότι πρέπει να ελεεί τους ζητιάνους γιατί οφείλομε να σκεφτόμαστε τον διπλανό μας, ότι μπορεί κάποια στιγμή να βρεθεί στην δική τους θέση, ότι, ότι ..., αυτός θα εξακολουθεί να αδιαφορεί για τους ζητιάνους. Είναι πώς νιώθει κανείς το καλό. Μη μου λες, λοιπόν, ότι τα όρια της γλώσσας μας είναι τα όρια του κόσμου, ότι δεν πρέπει να μιλάμε για τίποτε που δεν ανήκει στον κόσμο και δεν μπορούμε να το παρατηρήσουμε και να το περιγράψομε. Γιατί υπάρχουν και πράγματα, όπως ο Θεός, το καλό, η ομορφιά, που δεν μπορείς να πεις τίποτε γι' αυτά, κι, ωστόσο, υπάρχουν μόνο και μόνο γιατί τα βιώνεις μέσα σου και τα πιστεύεις. Άρα;

ΝΤΕΠΗ: Άρα, η μεταφυσική, οκέυ. Έτσι; Αυτό καταλαβαίνω εγώ. Μμμ;

ΜΑΡΙΟΣ: Οπότε μπορείτε να είστε ήσυχη ότι και τα λεφτά που ξοδέψατε για τα μαθήματα φιλοσοφίας και μεταφυσικής δεν πήγανε χαμένα.

ΡΟΥΛΗΣ: (στον Μάριο) Ναι, ίσως έχεις δίκιο, εσύ, ως καθηγητής, ξέρεις καλύτερα ασφαλώς. Πράγματι, υπάρχουν και πράγματα που μπορούμε να τα ζήσομε ο καθένας μας βαθιά μέσα του χωρίς να μπορούμε να τα περιγράψομε με λόγια.

ΜΑΡΙΟΣ: Που ανήκουν, να στο πω έτσι, στην σφαίρα του άρρητου, του μυστικού, και τα οποία –και υποθέτω να συμφωνείς– είναι πιο σημαντικά από τα πράγματα που ανήκουν στον κόσμο που τα εκφράζομε με λόγια. Ο Θεός, λόγου χάριν, που δεν μπορούμε να τον περιγράψομε, είναι απείρως πιο σπουδαίος από αυτήν την καρέκλα, την οποία μπορώ να περιγράψω.

ΡΟΥΛΗΣ: Ε, λοιπόν, τώρα που λέμε για τον Θεό, τι θυμήθηκα. Μικρός πιπίλιζα μετά μανίας το δάκτυλό μου. Και τι δεν έκανε η καημένη η μάνα μου, για να μου κόψει την κακή αυτή συνήθεια. Μου φορούσε, πριν πάω να κοιμηθώ, στο χέρι ένα χοντρό μάλλινο γάντι, αλλά πού εγώ -το βιολί μου, εκεί. Μέχρι που τρυπούσα με τα δόντια μου το γάντι, για να μπορώ να απολαμβάνω την λεία μου. Όταν πια είδε κι αποείδε η γυναίκα ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτε η ίδια με το δάκτυλό μου, κατέφυγε στον Θεό. «Μην τολμήσεις, κακομοίρη μου», μου έλεγε το βράδυ πριν πάω να κοιμηθώ, «και ξαναβάλεις το ρημάδι το δάκτυλό σου στο στόμα σου, γιατί πάει χάθηκες –θα έλθει ο Θεός και θα σε πάρει». Εγώ τρόμαξα. Πού να τολμήσω να βάλω ξανά το δάκτυλο στο στόμα μου. Έκλεινα σφιχτά από τον φόβο μου τα μάτια μου κι έπνιγα το πάθος μου. Σιγά-σιγά, όμως, άρχισα να χαλαρώνω, και να στήνω το αφτί μου μπας και πιάσω κανέναν ήχο από την παρουσία του Θεού. Τίποτε όμως, δεν άκουγα τίποτε. Μήπως δεν έρχεται, τόλμησα να σκεφτώ. Το επόμενο βήμα ήταν ένα βράδυ να μισανοίξω το μάτι μου. Τίποτε πάλι, δεν είδα τίποτε. Το επόμενο βράδυ άνοιξα ολόκληρο το μάτι μου. Ξανά τίποτε. Άνοιξα μετά και τα δυο μου μάτια, σηκώθηκα και περπάτησα σε ολόκληρο το δωμάτιο, πουθενά ο Θεός. Οπότε βάζω κι εγώ το δάκτυλό μου στο στόμα και του έδωσα και κατάλαβε. Όταν το είδε το πρωί η μάνα μου έτσι ερεθισμένο, θύμωσε. «Δεν σου είπα ότι, αν το ξανακάνεις, θα έλθει ο Θεός να σε πάρει», μου φώναζε. «Μη φοβάσαι», προσπάθησα να την καθησυχάσω, «εγώ κοίταξα κι έψαξα παντού στο δωμάτιο και δεν ήταν πουθενά ο Θεός. Ούτε και τον άκουσα. Μπορεί να ξεχάστηκε, πού ξέρεις». «Μα τι λες τώρα», αντέδρασε η μάνα μου. Περίμενες εσύ να δεις ή να ακούσεις τον Θεό όπως εμένα ή τον πατέρα σου, να τον αγγίξεις όπως αγγίζεις τα πράγματα γύρω σου. Ο Θεός δεν μοιάζει με τίποτε από όλα αυτά που υπάρχουν στον κόσμο. Πρόσεχε, λοιπόν, σου λέω, πρόσεχε».

ΝΤΕΠΗ: Κι εσύ; Θέλω να πω εσύ τι έκανες; Πείστηκες να μην βάζεις το δάκτυλό σου στο στόμα;

ΡΟΥΛΗΣ: Ναι. Σκέφτηκα ότι θα μπορούσε να είναι κι έτσι όπως μου τα έλεγε η μάνα μου: ότι ο Θεός υπάρχει κι ας μην τον βλέπομε, κι ας μην τον ακούμε, κι

ας μην μπορούμε να τον αγγίξουμε. Τι βλάκας που ήμουνα. Να θέλω να δω, να αγγίξω, να ακούσω τον Θεό, ενώ αυτός είναι αόρατος. (στον Μάριο) Η βλακεία, τελικά, δεν είναι ότι μπορούν να υπάρχουν πράγματα, όπως ο Θεός ή η ομορφιά ή το καλό και η ηθική, που, όπως είπες πριν, μπορείς να τα ζήσεις μέσα σου, αλλά να προσπαθείς να τα καταλάβεις και να μιλάς γι' αυτά όπως μιλάς για τα πράγματα που παρατηρούμε. Το καλύτερο, στην περίπτωση αυτή, είναι να μην μιλάς καθόλου, να σιωπάς.

ΝΤΕΠΗ: Όπως εσύ που, όπως είπες, βούλωσες το στόμα σου.

ΡΟΥΛΗΣ: Και μου βγήκε σε καλό, τελικά ε; Αλλιώς, αν δεν πίστευα ότι υπάρχει ο Θεός, αόρατος, το πιθανότερο θα ήταν να συνέχιζα να πιπιλάω το δάκτυλό μου, με αποτέλεσμα να είχαν πεταχτεί τα δόντια μου έξω, και να χρειαζόμουν ορθοδοντικό.

ΜΑΡΚΟΣ: *(μπαίνει κρατώντας μια πιατέλα με κομμένο το φιλέτο)*

Έτοιμο.

ΝΤΕΠΗ: Μα τι κάνατε εδώ; Αυτά μόλις τα βάλεις στο τηγάνι θα διαλυθούν.

ΜΑΡΙΟΣ: Κρίμα, κι είπα τόσα καλά λόγια για τις μαγειρικές σου ικανότητες.

ΜΑΡΚΟΣ: Έλα, σταμάτα, γιατί εσύ μου είπες να το κόψω λεπτό.

ΡΟΥΛΗΣ: Ε, ναι, αλλά εσύ το παράκανες, το έκανες ... κιμά πια.

ΜΑΡΙΟΣ: (στον Ρούλη): Πρόσεξε τώρα κάτι. Αν αυτό έτσι όπως το έκανες το ρίξομε στο τηγάνι και διαλυθεί, όπως είπε η Ντέπη, το φιλέτο δεν θα υπάρχει –έτσι; Παρόλα αυτά, όμως, εμείς θα εξακολουθούμε να μιλάμε για το φιλέτο της Ντέπης.

ΡΟΥΛΗΣ: Τι θέλεις να πεις.

ΜΑΡΙΟΣ: Απλά ότι δεν είναι ανάγκη, για να έχει νόημα μια λέξη, να υπάρχει το πράγμα που υποτίθεται ότι περιγράφει ή απεικονίζει η λέξη αυτή.

ΡΟΥΛΗΣ: Δεν διαφωνώ.

ΜΑΡΙΟΣ: Τότε, όμως, δεν ισχύει και εκείνο που είπες, ότι τα όρια της γλώσσας είναι τα όρια του κόσμου, ότι δικαιούμαστε να μιλάμε μόνο για πράγματα που υπάρχουν και μπορούν να περιγραφούν. Μμμ;

ΡΟΥΛΗΣ:

ΜΑΡΚΟΣ: (δείχνοντας την πιατέλα με το κομμένο φιλέτο) Τελικά, τι θα κάνομε με αυτό.

ΝΤΕΠΗ: Αφήστε το, θα το δώσω στα σκυλιά. Έχω ακόμη ένα άλλο κομμάτι στο ψυγείο.

ΜΑΡΙΟΣ: (στον Μάρκο) Πρόσεξε μόνο μην το παρακόψεις πάλι.

ΜΑΡΚΟΣ: Ωραία, να δοκιμάσει κανένας άλλος τώρα.

ΜΑΡΙΟΣ: Μα δεν εννοούσα αυτό. Απλώς, ήθελα ...

ΝΤΕΠΗ: Αφήστε, θα το κόψω εγώ.

ΡΟΥΛΗΣ: Δεν πάμε τότε λέω εγώ όλοι στην κουζίνα, να τα λέμε κιόλας;

(Φεύγουν όλοι)

ΤΕΛΟΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΠΡΑΞΗΣ

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΗ

(Ύστερα από δυο μέρες, στο γραφείο του Ρούλη, στο σπίτι του)

ΡΟΥΛΗΣ: ... Αργά άλογα, γρήγορες γυναίκες!

ΜΑΡΚΟΣ: Αμάν πια, συνέχεια με αυτό το «αργά άλογα, γρήγορες γυναίκες». Λες και κόλλησε η βελόνα.

ΡΟΥΛΗΣ: Χτες το βράδυ ανοίγοντας την τηλεόραση έπεσα πάνω σε έναν τύπο, κουστουμαρισμένο, να λέει: αργά άλογα, γρήγορες γυναίκες! Και ..., μου 'μεινε.

ΜΑΡΙΟΣ: Που ήθελε να πει τι ο τύπος.

ΡΟΥΛΗΣ: Δεν ξέρω, τον τύπο τον πέτυχα στο τέλος της διαφήμισης. Να εννοούσε τα άλογα της μηχανής του αυτοκινήτου που διαφήμιζε;

ΜΑΡΚΟΣ: Καλά, και θα μιλούσε για αργά άλογα; Πρώτη φορά ακούω να διαφημίζουν αυτοκίνητα που δεν τρέχουν γρήγορα.

ΜΑΡΙΟΣ: Και οι γυναίκες; Οι γρήγορες γυναίκες πού κολλάνε;

ΡΟΥΛΗΣ: Θα έπρεπε να δει κανείς ολόκληρη την διαφήμιση, για να καταλάβει.

ΜΑΡΚΟΣ: Πάντως, άλλη μια φορά να το επαναλάβετε αυτό το ... Αργά άλογα, γρήγορες γυναίκες, εγώ, σας το λέω, θα φύγω.

ΡΟΥΛΗΣ: Ελάτε τώρα όπου να 'ναι θα έλθει και η Κρίστι.

ΜΑΡΚΟΣ: Δεν πάει στο διάολο και η Κρίστι.

ΡΟΥΛΗΣ: Η Κρίστι! Τι λέτε τώρα. Η μητέρα της είναι από τους βασικούς μετόχους της εταιρείας.

ΜΑΡΚΟΣ: Δεν μας είπατε ότι συμφωνήσατε μαζί της, ότι έδωσε και για αρραβώνα 20.000 ευρώ;

ΡΟΥΛΗΣ: Ας το ζεστάνουμε λίγο το κορίτσι. Να το δούμε, να το ακούσουμε, να του πούμε πόσο μεγάλο ταλέντο διαθέτει ... Αφήστε, ξέρω τι κάνω. Τελικά, ξέρετε τι κατάλαβα. (στον Μάριο) Θυμάστε στο σπίτι της Ντέπης που σας έλεγα ότι δεν μπορούμε να μιλάμε για τίποτε αν αυτό δεν υπάρχει και δεν μπορούμε να το παρατηρήσουμε και να το περιγράψουμε –με εξαίρεση, βέβαια, μόνο πράγματα που ανήκουν στην σφαίρα του άρρητου, όπως ο Θεός, η ομορφιά ή το καλό; Θυμόσαστε;

ΜΑΡΙΟΣ: Ναι, που λέγατε ότι τα όρια της γλώσσας είναι τα όρια του κόσμου. Υποθέτω, ύστερα από την κουβέντα που κάναμε, να καταλάβατε ότι κάτι τέτοιο ... δεν ισχύει, βέβαια.

ΡΟΥΛΗΣ: Ε, λοιπόν, με την ιστορία αυτή για την διαφήμιση, «αργά άλογα, γρήγορες γυναίκες» το μυαλό μου πού πήγε. Όταν, ανοίγοντας την

τηλεόραση, πέφτω καμιά φορά πάνω σε κανέναν αγώνα κρίκετ ... γκολφ ... σνούκερ ή κάτι τέτοιο περίεργο ... Δεν ξέρω, αν σας έχει τύχει.

ΜΑΡΚΟΣ: Μη μου πείτε τώρα ότι βλέπετε αυτές τις αηδίες. Εγώ, αν συμβεί και πέσω επάνω τους, γυρίζω αμέσως κανάλι.

ΡΟΥΛΗΣ: Κι εγώ. Αλλά άλλο θέλω να πω. Εμένα δεν μου άρεσε μέχρι πριν από μερικά χρόνια και το μπάσκετ. Όταν, όμως, μου εξήγησαν πώς παίζεται, άρχισα να το βλέπω με ενδιαφέρον. Μήπως ο λόγος που δεν μου προκαλούν κανένα ενδιαφέρον το κρίκετ ή το γκολφ, είναι γιατί δεν ξέρω τους κανόνες τους. Όλοι αυτοί που κάνουν σαν τρελοί παρακολουθώντας τα είναι γιατί ξέρουν τους κανόνες τους, πώς παίζονται αυτά. Δεν μπορεί όλος αυτός ο κόσμος που, παρακολουθώντας τα, ευχαριστείται να είναι ηλίθιος, κι εγώ να είμαι ο ξύπνιος

ΜΑΡΙΟΣ: Και λοιπόν;

ΡΟΥΛΗΣ: Λοιπόν, τι;

ΜΑΡΚΟΣ: Τι θέλετε να πείτε.

ΡΟΥΛΗΣ: Μήπως εκείνο που συμβαίνει με τα διάφορα παιχνίδια ισχύει και στην γλώσσα;

ΜΑΡΙΟΣ: Δηλαδή;

ΡΟΥΛΗΣ: Λέμε «παιχνίδι», ε;, και εννοούμε όχι ένα, αλλά ένα σωρό παιχνίδια –το σκάκι, την τρίλιζα, το ποδόσφαιρο, το μπάσκετ, το βόλεϊ, το κρίκετ, το γκολφ, το σνούκερ, το μπιλιάρδο ... – που το καθένα τους παίζεται με τους δικούς του κανόνες, τους οποίους πρέπει να έχεις υπόψη σου, για να το καταλάβεις και να νιώσεις την απόλαυσή του. Το ίδιο, όμως, δεν συμβαίνει και με την γλώσσα; Λέμε «γλώσσα», αλλά δεν πρόκειται για μια και μοναδική γλώσσα, αλλά για πολλές και διάφορες γλώσσες –την γλώσσα που χρησιμοποιούμε στην καθημερινή μας ζωή, την γλώσσα που έχουν οι επιστήμονες, την γλώσσα που μεταχειρίζονται οι χριστιανοί ορθόδοξοι, την γλώσσα των ποιητών ...–, που, όπως το κάθε παιχνίδι, έχουν κι αυτές η καθεμιά τους τους δικούς της κανόνες. Η γλώσσα, δηλαδή, αποτελείται από διάφορα γλωσσικά παιχνίδια, να το πω έτσι, που το καθένα τους έχει τους δικούς του κανόνες, βάσει των οποίων πρέπει χρησιμοποιούνται οι λέξεις, γιατί αλλιώς ...

ΜΑΡΚΟΣ: Αλλιώς, τι.

ΡΟΥΛΗΣ: Σκέψου να σου πει ένας χριστιανός ότι ο Θεός βλέπει τα πάντα, κι εσύ να του απαντήσεις «α ναι; Και τι χρώμα έχουν τα μάτια του Θεού».

(Γελάνε ο Μάρκος και ο Μάριος)

Γελάτε, αλλά είναι κάτι που μπορεί κάλλιστα να συμβεί. Πώς ρωτάμε για τα μάτια του πατέρα μας τι χρώμα έχουν, της μάνας μας, του φίλου μας ή δεν ξέρω ποιού άλλου ...

ΜΑΡΙΟΣ: Σιγά-σιγά, σταθείτε. Άλλο να μιλάς για τον πατέρα σου κι άλλο για τον Θεό.

ΡΟΥΛΗΣ: Αυτό λέω κι εγώ. Ανήκουν σε διαφορετικά γλωσσικά παιχνίδια, όπου ισχύουν διαφορετικοί κανόνες: ο φυσικός πατέρας ...

ΜΑΡΙΟΣ: Ο δικός μου ή ο δικός σας;

ΡΟΥΛΗΣ: Έχετε όρεξη για αστεία. Ωραία. Ε, λοιπόν, δεν έχει σημασία αν είναι ο δικός μου, ο δικός σας ή κάποιου άλλου ο πατέρας. Ο κάθε φυσικός πατέρας ανήκει στο γλωσσικό παιχνίδι που χρησιμοποιούμε για τις καθημερινές υποθέσεις μας, στο οποίο οι κανόνες που ισχύουν για την χρήση των λέξεων μας επιτρέπουν να ρωτάμε για το χρώμα των ματιών του. Αντίθετα, ο Θεός ανήκει σε ένα άλλο, διαφορετικό γλωσσικό παιχνίδι, στο γλωσσικό παιχνίδι της χριστιανικής πίστης, όπου οι κανόνες που ισχύουν για την χρήση των λέξεων, μεταξύ άλλων, απαγορεύουν να ρωτάει κανείς για το χρώμα των ματιών του Θεού.

ΜΑΡΚΟΣ: Θέλετε να πείτε, δηλαδή, ότι ο λόγος που κάνει την βλακεία κάποιος να ρωτάει για το τι χρώμα έχουν τα μάτια του Θεού είναι γιατί μπερδεύει το γλωσσικό παιχνίδι της χριστιανικής πίστης με το γλωσσικό παιχνίδι της καθημερινής μας ζωής.

ΡΟΥΛΗΣ: Είναι πώς να σας το πω ... να θέλει να παίξει κανείς σκάκι με τους κανόνες που ισχύουν στο τάβλι ή να παίξει ποδόσφαιρο με τους κανόνες για το μπάσκετ. Γίνεται; Αν το αποτολμήσει θα κάνει άλλα αντ' άλλων. Στην παγίδα αυτή, πολύ φοβάμαι, πέφτουν και οι φιλόσοφοι μπερδεύοντας το ένα γλωσσικό παιχνίδι με κάποιο άλλο γλωσσικό παιχνίδι.

(Κτυπάει το κουδούνι)

ΡΟΥΛΗΣ: Α, η Κρίστι.

(Μπαίνει η Κρίστι)

Να σας συστήσω. (στην Κρίστι) Από δω ο κος ... Καλύτερα, λέω, να μιλάμε στον ενικό. Ο Μάριος Δεληβορής και ο Μάρκος Γεωργόπουλος, λοιπόν, από δω, καθηγητές πανεπιστημίου, όπως σου είπα –κυρίως, όμως, φίλοι καλοί. (στον Μάριο και τον Μάρκο) Και η Κρίστι Αναγνώστου από δω, μια πολλά υποσχόμενη ηθοποιός. Αν την δείτε να παίζει ..., δεν σας λέω τίποτα.

ΚΡΙΣΤΙ: Εγώ, πάντως, είμαι έτοιμη.

ΡΟΥΛΗΣ: Αλήθεια; (στον Μάριο και τον Μάρκο) Αυτό, λοιπόν, θα πει να είναι κάποιος αφοσιωμένος στην δουλειά του. Της υπέδειξα τρεις μονολόγους, να διαβάσει όποιον θα ήθελε, και να μας τον παρουσιάσει απόψε εδώ, για να δείτε κι εσείς με τι ταλέντο έχουμε να κάνουμε. (στην Κρίστι) Ποιον διάλεξες;

ΚΡΙΣΤΙ: Και τους τρεις;

ΡΟΥΛΗΣ: Ε, δεν το πιστεύω. (στον Μάριο και τον Μάρκο) Είδατε; Τι σας έλεγα; Αφοσίωση, παιδί μου, αφοσίωση!

ΚΡΙΣΤΙ: Πείτε μου, από ποιόν θέλετε να αρχίσω.

ΜΑΡΚΟΣ: Καλά άσε, πάρε πρώτα μια ανάσα ...

ΜΑΡΙΟΣ: Να εγκλιματιστείς στο περιβάλλον, γιατί, διαφορετικά, υπάρχει κίνδυνος, αν δεν εγκλιματιστείς, να εγκληματήσεις, να μην αποδόσεις, θέλω να πω, αυτό που πραγματικά διαθέτεις. Με άλλα λόγια να το σκοτώσεις

ΚΡΙΣΤΙ: Απλώς έλεγα, μήπως μου έφευγε το άγχος μια ώρα αρχύτερα.

ΜΑΡΙΟΣ: Άγχος; Γιατί;

ΚΡΙΣΤΙ: Ε πώς. Μπροστά σας, σε δυο καθηγητές πανεπιστημίου; Τι, εύκολο το έχετε;

ΜΑΡΚΟΣ: Ωραία λοιπόν, για να μην σε βασανίζομε άλλο με αυτήν την ανεπιθύμητη κατάσταση της αναμονής, πράγμα που μας θλίβει, (στον Μάρκο) ε;, εμείς είμαστε έτοιμοι. Οπότε, αν κι εσύ ... προχωράμε.

ΜΑΡΙΟΣ: Μισό λεπτό, μόνο. Εγώ, δεν ξέρω πώς το βλέπετε εσείς, αλλά έχω την αίσθηση ότι, όση ώρα τώρα μιλάμε, δεν κάνομε απλώς μια συζήτηση, αλλά οικοδομούμε σχέσεις ή, ακριβέστερα θα έλεγα, ρίχνομε γέφυρες ανάμεσά μας, προκειμένου να κάνομε τις ψυχές μας να αγγίξουν η μια την άλλη. Διαβλέπω ότι προσπαθούμε ο καθένας μας όχι απλώς να πούμε ο ένας στον άλλο κάποιες κουβέντες, που, στο κάτω-κάτω, μπορεί να μην έχουν και καμιά ιδιαίτερη σημασία ..., να είναι όπως έλεγαν οι μεσαιωνικοί συνομιλητές, *flatus vocis*, κενοί ήχοι θα μεταφράζαμε εμείς, που δεν μας λένε τίποτε παραπάνω από αυτό που ακούγεται. (στην Κρίστι) Εμείς, όμως, συζητώντας μαζί σου προσπαθούμε να διεισδύσομε στην ψυχολογική κατάστασή σου και να ανακαλύψομε κάτι, που θα μας επέτρεπε να ανοίξομε έναν διάυλο επικοινωνίας μεταξύ της δικής μας ψυχής και της δικής σου ψυχής. Οι σχέσεις, που έλεγα ...

ΜΑΡΚΟΣ: Ας επιτρέψομε, όμως, την Κρίστι να μας πει τον μονόλογό της.

ΚΡΙΣΤΙ: Όχι, όχι τι λέτε, είναι τόσο ωραία όσα λέτε που, αν θέλετε, να συνεχίσετε, εγώ δεν ...

ΡΟΥΛΗΣ: Μα εμείς συγκεντρωθήκαμε εδώ, για να απολαύσομε εσένα. Είμαστε, λοιπόν, έτοιμοι να σε ακούσομε.

ΚΡΙΣΤΙ: Ωραία τότε. Τι θα θέλατε να σας πω. Έχω και κωμωδία και δραματικό και ...

ΜΑΡΙΟΣ: Και; Τι άλλο.

ΚΡΙΣΤΙ: Κάτι ενδιάμεσο, κάτι, δηλαδή, που δεν είναι μόνο κωμωδία ούτε μόνο δράμα.

ΜΑΡΚΟΣ: Που είναι, θα λέγαμε, και τα δυο, έτσι; Ε, εγώ θα έλεγα –(στον Μάριο και τον Ρούλη) αν δεν έχετε κι εσείς αντίρρηση– να μας έλεγε αυτό το ενδιάμεσο, που αποτελεί, όσο μπορώ να υποθέσω, μια επιτομή, ούτως ειπείν, της τέχνης της δραματουργίας.

ΚΡΙΣΤΙ: Επιτομή;

ΜΑΡΚΟΣ: Κάτι που τα περιλαμβάνει όλα –εν προκειμένω, και το δράμα και την κωμωδία.

ΡΟΥΛΗΣ: Δεν νομίζετε ότι θα πρέπει να αφήσουμε, επιτέλους, την ηθοποιό μας να μας πει τον μονόλογό της;

ΜΑΡΚΟΣ: Μα η ίδια μας ρώτησε τι να πει, και της είπαμε.

ΡΟΥΛΗΣ: (στην Κρίστι) Έλα, άρχισε.

ΚΡΙΣΤΙ: Δεν μπορώ. Μπλόκαρα.

ΡΟΥΛΗΣ: Μπλόκαρες; Γιατί; Το καταλαβαίνω, η ατμόσφαιρα εδώ δεν είναι η ιδανική για έναν ηθοποιό –και δη, νέο ηθοποιό. Αλλά αυτό δεν πρέπει να σε πτοεί. Κι αύριο, όταν με το καλό βγεις στην σκηνή του πολιτισμικού κέντρου που ετοιμάζουμε, τι νομίζεις, δεν θα συναντήσεις εξίσου, αν όχι και πιο δύσκολες ακόμη, καταστάσεις, τις οποίες, όμως, θα πρέπει να είσαι έτοιμη να αντιμετωπίσεις; Θα σε παρακαλούσα, λοιπόν, όλα αυτά να μην σε αποθαρρύνουν. Παρ' τα σαν μια πρόκληση, να δείξεις το υποκριτικό ταλέντο σου. Ναι, γλυκό μου;

ΚΡΙΣΤΙ: Καλά, αν είναι έτσι ... Να αρχίσω;

ΡΟΥΛΗΣ: Είμαστε πανέτοιμοι να απολαύσουμε ό, τι θα μας προσφέρεις.

ΚΡΙΣΤΙ: Λοιπόν, θα πρέπει πρώτα από όλα, για να καταλάβετε, να σας πω ότι είναι η ιστορία μιας κοπέλας, κόρης ενός δικηγόρου και μιας καθηγήτριας αγγλικών, από καλή, δηλαδή, όπως λέμε οικογένεια, που, αντί να σπουδάσει, όπως ήθελαν οι γονείς της, κατέληξε, εξαιτίας κάποιων απρόσμενων γεγονότων, που δεν είναι ανάγκη να σας τα περιγράψω τώρα, να πουλάει

έρωτα σε περαστικούς. Έρχεται, όμως, η στιγμή που κάποιος από τους εφήμερους πελάτες της την ερωτεύεται και της προτείνει να παντρευτούν και να την βγάλει από την πρόστυχη ζωή. Η κοπέλα διστάζει στην αρχή, αλλά μπροστά στην επιμονή του νεαρού πείθεται να τον ακολουθήσει. Αυτός, επειδή έχει να τακτοποιήσει κάποιες εκκρεμότητες στο χωριό του, της υπόσχεται ότι θα έλθει σε μια εβδομάδα να την πάρει να φύγουν εξορκίζοντάς την, όμως, στο διάστημα αυτό να σταματήσει την αμαρτωλή ζωή της και να μην πάει με κανέναν άλλο άντρα. Η κοπέλα, όσο κι αν προσπαθεί να αντισταθεί στον πειρασμό να κατρακυλήσει πίσω, τελικά υποκύπτει και το τελευταίο ακριβώς βράδυ αποφασίζει να πουλήσει το κορμί της για άλλη μια φορά σε κάποιον άγνωστο περαστικό. Εμείς την βρίσκομε να μπαίνει στο δωμάτιό της. Κι από δω αρχίζει ο μονόλογος που θα σας παρουσιάσω. Λοιπόν ... Αρχίζω, έτσι; «Ω, θεέ μου, θεέ μου, γιατί το έκανα; Δεν ήταν σωστό. Με τι μούτρα θα τον κοιτάξω και θα του πω τι έκανα –ότι πήρα κάποιον άλλο. Τον απάτησα! Έτσι θα μου έλεγε αν ήταν απέναντί μου αυτή την στιγμή. Όχι, όχι, δεν έπρεπε. Δεν έπρεπε, όμως, γιατί; Δεν ξέρω, αλλά μια ανίκητη δύναμη μέσα μου με έσπρωχνε να το κάνω, ότι έπρεπε να το κάνω. Και το ένα και το άλλο, λοιπόν, πρέπει; Και να του μείνω πιστή και να πάω με τον άλλο; Ποιος καθορίζει ποιο από τα δυο είναι το σωστό; Για 'κείνον, ναι, σίγουρα, θα ήταν να μείνω κολλημένη με την σκέψη μου πάνω του και να μην διανοηθώ καν να πάω με κανέναν άλλο, όπως έκανα όλες αυτές τις μέρες, μέχρι πριν από ... πόσο; Όλα τέλειωσαν μέσα σε πέντε λεπτά, τρία, δύο. Ούτε. Ο καημένος ο Αρμένιος πριν καλά-καλά μπει μέσα μου, είχε τελειώσει. Ποιος ξέρει πόσο καιρό είχε να πάει με γυναίκα, αν είχε πάει κιόλας. Τον λυπήθηκα. Θα με πέρασε σίγουρα για τρελή. Να πάει να με πληρώσει, κι εγώ να του πω «πήγαινε». Δεν ήταν, όμως, τα λεφτά. Ήθελα, απλώς, να το κάνω. Είμαι μια πόρνη, τουλάχιστον ακόμη, και σαν πόρνη πρέπει να πηγαίνω με τον έναν και τον άλλο. Ναι, πρέπει. Για μένα, πρέπει αυτό. Για 'κείνον, πρέπει κάτι άλλο. Κι εγώ και εκείνος λέμε «πρέπει», αλλά δεν εννοούμε τα ίδια πράγματα. Οι λέξεις ασκούν μια γοητεία στο μυαλό μας που δεν μας αφήνει να δούμε πίσω από την επιφάνειά τους τις διαφορές που υπάρχουν από κάτω. Ανήκομε σε διαφορετικούς κόσμους, όπου οι άνθρωποι στον καθέναν από τους κόσμους αυτούς έχουν διαφορετική μορφή ζωής, ζουν αλλιώς, έχουν διαφορετικές απόψεις, κάνουν διαφορετικά πράγματα, υπακούουν, με δυο λέξεις, σε

διαφορετικούς κανόνες. Και τους κανόνες που καθορίζουν την μορφή ζωής των ανθρώπων που ανήκουν σε διαφορετικούς κόσμους λέγοντάς τους πώς να ζουν, πώς να συμπεριφέρονται, τι σημαίνει αυτό τι πάει να πει εκείνο, τι πρέπει να κάνουν, ποιος τους βάζει; Ποιος; Εγώ; Εκείνος; Κάποιος άλλος; Ποιος; Κανένας! Οι κανόνες υπάρχουν έτοιμοι μέσα στον κόσμο όπου ανήκει ο καθένας μας. Άλλοι οι κανόνες της μορφής ζωής της πόρνης όπως εγώ, και άλλοι οι κανόνες της δικής του μορφής ζωής. Το ξέρω, δεν θα με καταλάβει ό,τι κι να του πω, όπως, βέβαια, δεν καταλαβαίνω εγώ τον δικό του τρόπο ζωής –αλλιώς θα έκανα ό,τι μου είπε. Ανήκομε σε διαφορετικούς κόσμους, και είμαστε υποχρεωμένοι να εννοούμε και να κάνομε διαφορετικά πράγματα. Θα με καταλάβει και θα τον καταλάβω, μόνο αν ο ένας από τους δυο μας εγκαταλείψει τον κόσμο τον δικό του για να μπει στον κόσμο του άλλου – όπως μου το ζήτησε, εξάλλου. Αλλιώς, όσο είμαστε έτσι κι έχουμε ο καθένας μας την δική του μορφή ζωής, θα είμαστε καταδικασμένοι να μην καταλαβαίνομε ο ένας τον άλλο. Υπάρχει, βέβαια, και η άλλη λύση. Η υποκρισία. Ξέρω πουτάνες που αποφάσισαν να παντρευτούν συνεχίζοντας, παρόλα αυτά, κρυφά να πηγαίνουν με τον έναν και τον άλλο. Και ακούω, μάλιστα, ότι είναι και ευτυχισμένες. Γιατί όχι; Τα έχουν όλα: και την ευυπόληπτη ζωή της συζύγου φανερά και την ζωή της πόρνης κρυφά. Ίσως κι εγώ, λοιπόν, αν ... Γιατί, όχι. Και την πίτα ολόκληρη και τον σκύλο χορτάτο. Πώς τα κατάφεραν οι άλλες. Γιατί όχι κι εγώ; Όχι, όχι, αρνούμαι να πέσω στην παγίδα της υποκρισίας. Μπορεί, πράγματι, όπως οι άλλες, κι εγώ να τα καταφέρω στην κοινωνία, αλλά μετά; Τι θα γίνει μετά, όταν έλθει η Δευτέρα Παρουσία, ε; Μπορεί κανείς να κοροϊδέψει την κοινωνία, αλλά εκεί μπροστά στο μεγάλο δικαστήριο είναι δυνατό ποτέ να εξαπατήσει τον Θεό; Η Δευτέρα Παρουσία δεν βρίσκεται έξω από μας, δεν είναι, όπως η ανατολή του ήλιου, ας πούμε, ένα γεγονός που θα γίνει κάποια στιγμή, αλλά είναι μια εμμονή που την κουβαλάω συνεχώς μέσα μου και μου λέει διαρκώς «πρόσεξε τι πας να κάνεις, γιατί μετά ...». Μπορεί, πράγματι, την ώρα της μεγάλης Κρίσης, που κανένας μας δεν ξέρει πότε θα γίνει, ο Θεός σαν πόρνη να με στείλει στην Κόλαση. Αυτός ξέρει. Ίσως, όμως, λέω ίσως, και να σκεφτεί ότι τουλάχιστον δεν υποκρίθηκα σαν τις άλλες, και να αποφασίσει αλλιώς για μένα. Ναι θα πρέπει, τώρα που θα έλθει, να βρω το κουράγιο να του τα πω όλα ...» Πώς σας φάνηκε. Έχει και συνέχεια, βέβαια, αλλά δεν ξέρω αν σας αρέσει...

ΡΟΥΛΗΣ: Μπράβο, Κρίστι, μπράβο!.

ΜΑΡΚΟΣ: Δεν ξέρω, αλλά εσάς σας φάνηκε αυτό για ενδιάμεσο; Εμένα τουλάχιστον ..., πάντως, όχι.

ΚΡΙΣΤΙ: Ω, έχετε απόλυτο δίκιο. Σας είπα, κατά λάθος, το δραματικό. Μπερδεύτηκα με την συζήτηση. Χίλια συγγνώμη. Μπορώ, όμως, να σας πω και την κωμωδία που έχω ετοιμάσει, αν θέλετε, για να ισοφαρίσομε. Ή και το ενδιάμεσο ... Ό, τι θέλετε. Εγώ είμαι πρόθυμη ό, τι μου πείτε.

ΡΟΥΛΗΣ: Όχι, όχι, δεν νομίζω ότι χρειάζεται να μας δείξεις τίποτε παραπάνω.
(στον Μάριο και τον Μάρκο) Χρειάζεται;

ΜΑΡΚΟΣ: Όχι, εγώ απλώς μια επισήμανση έκανα ... καθαρά πραγματολογικού χαρακτήρα –έτσι;, Να μην παρεξηγηθώ κιόλας.

ΡΟΥΛΗΣ: Ω, ήσουν καταπληκτική. Η ερμηνεία σου μου έδωσε, τι να σου πω. Ένωσα σαν να ξύπνησα μέσα στο σκοτεινό δωμάτιό μου ύστερα από έναν μακρύ λήθαργο και να μου άνοιξες εσύ τα ... πατζούρια αφήνοντας να ορμήσει μέσα αθόρυβα και καταιγιστικά το άπλετο φως. Εξαιρετική! Τι να πω.
(στον Μάρκο και τον Μάριο) Ε;

ΜΑΡΙΟΣ: Πράγματι.

ΜΑΡΚΟΣ: Ναι, σωστά.

ΡΟΥΛΗΣ: (στην Κρίστι) Πρέπει κι εσύ από την πλευρά σου, όμως, να ενθαρρύνεις την μητέρα σου να στηρίξει ακόμη περισσότερο και με μεγαλύτερη θέρμη το εγχείρημά μας για την δημιουργία του πολιτισμικού κέντρου μας. Απόψε κιόλας, μόλις επιστρέψεις στο σπίτι, να την πιάσεις.

ΜΑΡΚΟΣ: Είναι κρίμα, να μην ευοδωθεί μια τέτοια προσπάθεια.

ΡΟΥΛΗΣ: (στην Κρίστι) Κρίμα, όχι που δεν πάρομε την επιχείρηση στα χέρια μας, αλλά που δεν θα υπάρξει ένα βήμα για σένα να ξεδιπλώνεις τις μεγάλες καλλιτεχνικές αρετές σου.

ΜΑΡΙΟΣ: Και για την κοινωνία, βέβαια, θα προσθέσω, κρίμα, που δεν θα έχει την ευκαιρία να απολαμβάνει αυτό το απaráμιλλο υποκριτικό ταλέντο σου.

ΚΡΙΣΤΙ: Ω, δεν ξέρετε πώς νιώθω ... Ελπίζω μόνο να τα λέτε όλα αυτά αλήθεια.

ΡΟΥΛΗΣ: Δεν βλέπεις που έχομε μαγευτεί. Απλά, μη ξεχάσεις να μιλήσεις στην μητέρα σου.

ΚΡΙΣΤΙ: Τι, αμφιβάλλετε; Απόψε κιόλας.

ΡΟΥΛΗΣ: Λέω, λοιπόν, να πάμε να γιορτάσομε έξω την αποψινή φανταστική παρουσία της Κρίστι. Τι λέτε; Έχω υπόψη μου ένα καταπληκτικό εστιατόριο.

ΚΡΙΣΤΙ: Πολύ ωραία ιδέα. Κερνάω εγώ.

ΡΟΥΛΗΣ: Μα δεν είναι σωστό εσύ, μια γυναίκα, αλλά, αν επιμένεις ... Πάμε, λοιπόν;

ΤΕΛΟΣ ΤΡΙΤΗΣ ΠΡΑΞΗΣ

ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΑΞΗ

(Ύστερα από μερικούς μήνες στο σαλόνι του Ρούλη με την Ντέπη, τον Μάριο και τον Μάρκο. Μπαίνει η Κρίστι συνοδευόμενη από τον ανεψιό του Ρούλη που είχε πάει να της ανοίξει την πόρτα.)

ΑΝΕΨΙΟΣ: Συγνώμη για την καθυστέρηση. Έπρεπε να περιμένουμε την δεσποινίδα Αναγνώστου. Το θέμα αφορά όλους μας. Όλους.

ΚΡΙΣΤΙ: Χίλια συγνώμη, αλλά ξέρετε πόση ώρα έκανα να βρω μέρος να παρκάρω; Και κάθε φορά, όποτε ερχόμουν εδώ, η ίδια κατάσταση. Τι να πω. *(Στον ανεψιό)* Απορώ πώς μπορούσε και ζούσε εδώ ο θείος σας.

ΜΑΡΙΟΣ: Τώρα πια εκεί που βρίσκεται, τουλάχιστον δεν θα τον κυνηγά αυτή η αγωνία, να βρει πού να παρκάρει.

ΝΤΕΠΗ: Όπως τόσες και τόσες άλλωστε έγνοιες του μάταιου αυτού κόσμου.

ΜΑΡΚΟΣ: Είχε αυτοκίνητο; Γιατί εγώ, όσες φορές συναντηθήκαμε, δεν τον θυμάμαι να οδηγεί, ούτε και ποτέ να μου έχει μιλήσει για το αυτοκίνητό του. *(Στην Ντέπη)* Εσύ που τον ήξερες τόσα χρόνια, είχε;

ΑΝΕΨΙΟΣ: Ασφαλώς και είχε.

ΝΤΕΠΗ: Τι να πω. Εγώ όσα χρόνια, κάπου δέκα, ίσως και παραπάνω, που τον ξέρω, δεν τον θυμάμαι ποτέ με αυτοκίνητο.

ΑΝΕΨΙΟΣ: Ασφαλώς και είχε. Αυτοκίνητα. Πανάκριβα αυτοκίνητα. Λοιπόν. Δυο λογάκια για να συνεννοηθούμε. Ο θείος μου ήταν απ' τις πιο γνωστές οικογένειες της πόλης. Πολλά φράγκα. Αλλά ήταν σεμνός! Το κρατούσε κρυφό. Το ήξερε κανείς σας; Ε; πείτε μου, το ήξερε;

ΚΡΙΣΤΙ: Μια στιγμή. Ακούτε κάτι; Εγώ σαν να ακούω ομιλίες από μέσα. (Στον ανεψιό) Είναι κανείς άλλος εδώ;

ΑΝΕΨΙΟΣ: (Σοβαρά) Το φάντασμα του θείου! Επισκέπτεται συχνά το σπίτι. (Αλλάζει) χαχαχαχα... Η τηλεόραση είναι. Απ' το διπλανό διαμέρισμα. Απ' τον φωταγωγό!

ΝΤΕΠΗ: Εγώ, πάντως, που η οικογένειά μου κινείται εδώ και αρκετές δεκαετίες στον επιχειρηματικό κόσμο, δεν γνωρίζω καμιά τέτοια οικογένεια Βικένδιου.

ΑΝΕΨΙΟΣ: Κρυφό λέμε! Πώς να τη γνωρίζατε; Δεν υπάρχει με αυτό το όνομα τέτοια πολύφερνη οικογένεια...

ΜΑΡΙΟΣ: Πολύφερνη;

ΜΑΡΚΟΣ: Θα εννοείτε, μάλλον, πλούσια οικογένεια. Πολύφερνη είναι η γυναίκα με την μεγάλη προίκα. Εκτός κι αν θέλετε να πείτε ότι ο πατέρας του Ρούλη παντρεύτηκε πολύφερνη νύφη.

ΑΝΕΨΙΟΣ: Όχι βέβαια. Ο άνθρωπος είχε τη δική του περιουσία. Η γυναίκα του βέβαια ήταν τρελλαμένη – θέλω να πω – ενθουσιώδης με τη μουσική και τις τέχνες... είχε και κείνη τα λεφτά της... Τέλος πάντων, εκείνο που έχει σημασία, είναι ότι το όνομα Βικένδιος είναι ψευδώνυμο. Δική του εφεύρεση!

ΜΑΡΙΟΣ: Εννοείτε επινόηση.

ΑΝΕΨΙΟΣ: Πώς;

ΚΡΙΣΤΙ: Ακόμη και το μικρό του όνομα, θέλετε να πείτε, δεν ήταν το πραγματικό του;

ΑΝΕΨΙΟΣ: Φοβερό;;; «Ρούλης». Ή «Θεόδωρος», όταν ήταν σε μεγάλα κέφια. Ναι ναι, αυτός το διάλεξε. Ήθελε με κάθε τρόπο να ξεκόψει από την οικογένειά του.

ΚΡΙΣΤΙ: Μα γιατί; Τι φοβερό πια του έκανε η οικογένειά του που να τον πλήγωσε τόσο – ο πατέρας του, η μητέρα του, τα αδέρφια του, ίσως... Αν, βέβαια, είχε αδέρφια, - δεν ξέρω.

ΑΝΕΨΙΟΣ: Εφτά.

ΝΤΕΠΗ: Κι εσείς τίνος παιδί είστε; Θέλω να πω κάποιου αδελφού ή αδελφής του Ρούλη;

ΑΝΕΨΙΟΣ: Όχι, δυστυχώς. Είμαι γιός μιας ξαδέλφης του θείου Ρούλη. Πολύ δεμένης. Κι εγώ, πολύ δεμένος με τον θείο Ρούλη. Πολύ. Όσο κανείς άλλος.

ΜΑΡΚΟΣ: Και προφανώς δεν θα λέγεστε Βικένδιος.

ΑΝΕΨΙΟΣ: Γάτα! Πάντως, επειδή βλέπω ότι ενδιαφέρεστε, η οικογένεια του θείου Ρούλη ήταν εξαιρετική. Στα καλύτερα σχολεία, σπουδές, τα πάντα. Δεν τους έλειπε τίποτα. Μέχρι πολιτικούς φέρνανε στο σπίτι! Καλά, και καλλιτέχνες και διανοούμενους, πανόραμα! Θέλω να πω, δεν μεγάλωσε όπου κι όπου ο θείος Ρούλης! Και φράγκα και πνεύμα.

ΚΡΙΣΤΙ: Κι αυτό το μίσος του εναντίον της οικογένειάς του; Πώς εξηγείται;

ΑΝΕΨΙΟΣ: Μίσος; Ποιος μίλησε για μίσος; Ανεξαρτησία λέγεται! Κότσια λέγεται! Ο θείος Ρούλης ήθελε να πάρει τη ζωή του στα χέρια του.

ΜΑΡΚΟΣ: Σαν τον πατέρα του ίσως, όπως μας είπατε.

ΑΝΕΨΙΟΣ: Ναι. Αλλά όχι σαν επιχειρηματίας. Ο θείος Ρούλης ήταν φιλόμουσος και φιλόσοφος. Έπαιζε μάλιστα κλαρινέτο. Ξέρετε τι είχε εκμυστηρευτεί στη μητέρα μου – την ξαδέλφη του; Ήθελε να αλλάξει την πορεία της φιλοσοφίας. Ήθελε να βρει μια θεωρία, που να διορθώνει αυτόματα όλα τα λάθη των φιλοσόφων.

ΜΑΡΙΟΣ: Ε, ο άνθρωπος, λυπάμαι που το λέω, δεν πρέπει να ήταν στα καλά του.

ΑΝΕΨΙΟΣ: Βαρειά κουβέντα! (Παύση). Αλλά επειδή θέλω να είμαι ειλικρινής μαζί σας, την οικογένεια την κυνηγάει ένα ιστορικό ψυχασθένειας... Τρεις απ'τους τέσσερις θείους μου αυτοκτόνησαν. Χωρίς κανέναν λόγο. Εξωτερικό.

ΜΑΡΚΟΣ: (στη Ντέπη) Εσύ που τον ήξερες, πώς και δεν διαπίστωσες τίποτε περίεργο επάνω του;

ΝΤΕΠΗ: Εγώ; Από πού κι ως πού; Εγώ τον έβλεπα στη χάση και στη φέξη.

ΜΑΡΚΟΣ: (κοιτώντας με νόημα τον Μάριο) Στη χάση και στη φέξη;...

ΝΤΕΠΗ: Ε ναι, δεν μπορώ να πω ότι κάναμε και στενή παρέα. Απλώς γνωστοί, έστω φίλοι θα μπορούσα να πω, αρκετά χρόνια.

ΚΡΙΣΤΙ: (στον ανεψιό) Χίλια συγνώμη! Δεν θέλω, βέβαια, να μπω σε προσωπικά δεδομένα, για τα οποία δεν είναι σωστό, ίσως, να ρωτάει κανείς, αλλά να, αναρωτιέμαι μήπως αυτή η ψυχασθένεια που λέτε ότι κυνηγούσε την οικογένεια, χτύπησε τελικά και τον θείο σας. Εδώ και πόσους μήνες έχει εξαφανιστεί. Τουλάχιστον εγώ έχω να τον δω από τον περασμένο Μάρτιο. (Στους άλλους) Δεν ξέρω για σας.

ΜΑΡΚΟΣ: Ναι κι εμείς... νομίζω (στον Μάριο και την Ντέπη) ε; Ίσως μάλιστα και παραπάνω.

ΚΡΙΣΤΙ: (στον ανεψιό) Σκέφτομαι, λοιπόν, μήπως χρειάστηκε να κάνει καμιά θεραπεία σε ψυχιατρική κλινική, αφού...

ΑΝΕΨΙΟΣ: (με απόλυτο τρόπο) Ο θεός Ρούλης τρελός δεν ήταν. Μπορεί να είχε ιδιαιτερότητες... αλλά ως εκεί.

ΜΑΡΙΟΣ: Ιδιαιτερότητες;...

ΑΝΕΨΙΟΣ: Ε μα.... Ξέρετε τι περιουσία είχε ο πατέρας του, λέμε; Θα μπορούσε να ζήσει άρχοντας. Θα μπορούσε να μπει στην επιχείρηση της οικογένειας – το εργοστάσιο παραγωγής χάλυβα. Μονοπώλιο. Είχε το ταλέντο του στη μουσική, έπαιζε το... αυτό, το κλαρινέτο. Με τις γνωριμίες που είχε η μάνα του στον καλλιτεχνικό χώρο... Αντί γι αυτό όμως, τι έκανε;... Δουλειές του ποδαριού, για να τα φέρει βόλτα: από βοηθός αρχιτέκτονα και εργαστηρίου σε νοσοκομεία, έως βοηθός θυρωρού σε πολυκατοικία και κηπουρού σε μοναστήρι. Είχε πρόβλημα ο άνθρωπος! Μάλιστα τότε που δούλευε στο μοναστήρι, του σφηνώθηκε η ιδέα να γίνει μοναχός. Για να βρει την ησυχία του. Σοβαρό πρόβλημα...

ΚΡΙΣΤΙ: Και; Την βρήκε;

ΑΝΕΨΙΟΣ: Μπα. Όλο έφευγε, σε κάτι απομονωμένα χωριά, κι όλο ξαναγύριζε «στο βουητό και στην – να δεις πώς το ‘λεγε – και στην τρίβη της πόλης»...

ΜΑΡΚΟΣ: Τύρβη...;

ΑΝΕΨΙΟΣ: Μπράβο. Όλο ξαναγύριζε. Δεν είχε τίποτα εδώ. Ακόμα και το μερίδιό του της τεράστιας περιουσίας, μετά το θάνατο του πατέρα του, φρόντισε να το ξεφορτωθεί. Το παραχώρησε στα αδέρφια του. Το μόνο που ζήτησε ήταν να του κρατήσουν ένα ποσό στην τράπεζα. Γιατί, λέτε; Για να το

μοιράζει κάθε χρόνο σε ανάξιους καλλιτέχνες. Με δική μου ευθύνη, για να μην ξέρουν από ποιόν προέρχονται τα χρήματα.

ΜΑΡΙΟΣ: Συγγνώμη. Σε ανάξιους καλλιτέχνες είπατε; Δεν καταλαβαίνω τη λογική.

ΜΑΡΚΟΣ: Αναξιοπαθούντες μήπως;...

ΜΑΡΙΟΣ: Α ναι...

ΑΝΕΨΙΟΣ: Ωραία, καταλάβετε.

ΚΡΙΣΤΙ: Τι ευαισθησία, αλήθεια.

ΑΝΕΨΙΟΣ: Δεν θα άξιζε αυτός ο άνθρωπος να ζήσει μια πιο ευτυχισμένη ζωή; Να κάνει οικογένεια, όπως εσείς (στην Κρίστι) Εσείς είστε ακόμη νέα...

ΜΑΡΚΟΣ: Μα πώς δεν έκανε οικογένεια; Δεν είχε έναν γιό...

ΑΝΕΨΙΟΣ: ... που του άρεσε να ασχολείται με τη μουσική... Και μια γυναίκα που τον εγκατέλειψε, κι ύστερα πέθανε και δεν του άφησε δεκάρα... (γελάει) Κύριε καθηγητά, με στεναχωρείτε! Σας είχα για πολύστροφο. Όλα αυτά είναι – ήταν στη φαντασία του. Ήταν η επιθυμία του να αποκτήσει δική του οικογένεια. Που δυστυχώς δεν απέκτησε ποτέ. Απορώ πού βρήκε το κουράγιο, την ώρα που ξεψυχούσε, να παρακαλέσει τον γιατρό να μου μεταφέρει τα τελευταία του λόγια. «Πες του» είπε «ότι είχα μια θαυμάσια ζωή». Καλά, είχε

πρόβλημα ο άνθρωπος. Βρίσκετε εσείς τη ζωή του θαυμάσια; Όχι, πείτε μου δηλαδή, για να μην τρελλαθώ, έζησε τίποτα ξεχωριστό;... Ακόμα κι αυτό, το τελευταίο του όνειρο, αυτή η επιχείρηση, της κουλτούρας, της τέχνης, της φιλοσοφίας, της μουσικής - πόσες φορές μου μίλησε για σας, για την πολύτιμη βοήθειά σας, για τις αχαρακτήριστες συζητήσεις σας – ακόμα κι αυτό, δυστυχώς δεν ευοδώθηκε. Αυτός ήταν ο καημός του μέσα στους φριχτούς πόνους της αρρώστιας...

ΝΤΕΠΗ: Καλά, εμείς πώς και δεν το πήραμε είδηση ότι πέθανε.

ΑΝΕΨΙΟΣ: Αν είχε πεθάνει εδώ, θα το μαθαίνατε.

ΝΤΕΠΗ: Και πού πέθανε;

ΑΝΕΨΙΟΣ: Στη Ζυρίχη. Η ελπίδα πεθαίνει πάντα τελευταία. Η κατάσταση του ήταν τραγική. Ο καρκίνος είχε κάνει μετάσταση σε όλο του το σώμα. Οι γιατροί εδώ είχαν σηκώσει τα χέρια ψηλά. Άκουσα λοιπόν ότι υπήρχε κάτι καλό στη Ζυρίχη, και αποφάσισα να τον πάω εκεί, μπας και... Όλους αυτούς τους μήνες που τον χάσατε, ο θείος Ρούλης πάλευε με νύχια και με δόντια να κρατηθεί στη ζωή...

ΚΡΙΣΤΙ: Κι εγώ η ανόητη, σας έλεγα μήπως χρειάστηκε να κλειστεί σε ψυχιατρική κλινική... Χίλια συγνώμη!

ΑΝΕΨΙΟΣ: Μη μου ταραζέστε. Πού να το ξέρατε. Αφού ήσασταν ανήμερη.

ΜΑΡΙΟΣ: Ναι. Ωραία. Υπάρχει όμως τώρα το θέμα κάποιου χρέους...

ΑΝΕΨΙΟΣ: Ακριβώς. Γι αυτό το θέμα του χρέους που έχω αναλάβει απέναντι στο θείο, σας κάλεσα απόψε.

ΜΑΡΚΟΣ: (ανακουφισμένος) Ωραία.

ΑΝΕΨΙΟΣ: Σας ευχαριστώ για την ανταπόκρισή σας! Θέλω λοιπόν να με βοηθήσετε να εκπληρώσω αυτό το χρέος στη μνήμη του. Και αν επέμεινα να συναντηθούμε εδώ, στο σπίτι του...

ΜΑΡΙΟΣ: Μισό λεπτό. Δεν ξέρω τι θέλετε να εκπληρώσετε. Μήπως πρώτα να πληρώσετε το χρέος που είχε ο θείος σας απέναντί μας; Ή μήπως το αγνοείτε;...

ΑΝΕΨΙΟΣ: Κάθε άλλο. Ξέρω. Ξέρω πολύ καλά. (Στη Ντέπη) Σε σας έχει χρεωθεί το ποσό των 31.000 ευρώ, που του δώσατε ως προκαταβολή για τη συμμετοχή σας στην εταιρεία. (Στον Μάριο και τον Μάρκο) Εσείς έχετε ξοδέψει 5.350 ευρώ, ο καθένας, για αεροπορικά εισιτήρια, ξενοδοχεία, γεύματα και λοιπά λειτουργικά έξοδα...

ΜΑΡΚΟΣ: Μας καλούσε και μετά μας έλεγε «πληρώστε τα και θα σας τα δώσω», γιατί τη μια δεν πρόφτανε να περάσει από το ξενοδοχείο, την άλλη δεν κρατούσε την πιστωτική κάρτα, την άλλη είχε κάποιο πρόβλημα με την τράπεζα, την άλλη δεν ξέρω τι... Κι ήταν, θα πρέπει να ομολογήσω, τόσο πειστικός κάθε φορά...

ΑΝΕΨΙΟΣ: Ακριβώς! Αν ζούσε ο θείος Ρούλης, θα έπρεπε να επιστρέψει στον καθένα σας 5.350 ευρώ. (Στην Κρίστι) Στη μητέρα σας όφειλε 20.000 ευρώ. Για το θεϊκό σας ταλέντο. Για να συμμετέχετε στο σχήμα. Ε;...

ΝΤΕΠΗ: Και σε μένα οφείλει τις 31.000 ευρώ που του έδωσα για την δική μου συμμετοχή.

ΑΝΕΨΙΟΣ: Με στεναχωρείτε. Το 'πα, δεν το 'πα; Ωραία. Όλα αυτά τα ποσά λοιπόν σας τα οφείλει ο θείος Ρούλης. Ή μάλλον θα σας τα όφειλε, αν ζούσε. Κι εδώ είναι το χρέος μου απέναντι στη μνήμη του. Και εδώ χρειάζομαι τη βοήθειά σας.

ΜΑΡΚΟΣ: Δηλαδή;

ΑΝΕΨΙΟΣ: Τα χρήματα αυτά, θα πρέπει να τα θεωρείτε χαμένα.

ΜΑΡΙΟΣ, ΜΑΡΚΟΣ, ΝΤΕΠΗ, ΚΡΙΣΤΙ: Χαμένα;

ΑΝΕΨΙΟΣ: Ναι. Χαμένα. Ο θείος Ρούλης δεν έχει κανένα περιουσιακό στοιχείο στο όνομά του. Τι θα διεκδικήσετε λοιπόν;

ΝΤΕΠΗ: Μα τι λέτε; Δεν μας είπατε πριν ότι έχει έναν λογαριασμό στην τράπεζα;

ΑΝΕΨΙΟΣ: Για τους άπορους καλλιτέχνες. Θα διεκδικούσατε ποτέ αυτά τα χρήματα; Θα παίρνατε την μπουκιά απ' το στόμα του φτωχού ποιητή;

Μουσικού; Ζωγράφου;... Ευαίσθητοι άνθρωποι; Δεν θα το κάνατε, είμαι σίγουρος. Αλλά, ακόμα κι αν εσείς δεν είστε τόσο σίγουροι, υπάρχει μια πρακτική λεπτομέρεια: δεν μπορείτε να βάλετε στο μάτι τον λογαριασμό του Θείου Ρούλη, γιατί απλούστατα δεν είναι στο όνομά του.

ΜΑΡΙΟΣ: Μας κοροϊδεύετε;... Τότε ποιο χρέος λέτε πως θέλετε να αναλάβετε;

ΑΝΕΨΙΟΣ: Ε λοιπόν, δεν το φανταζόμουνα ποτέ!... Άνθρωποι του πνεύματος, να έχουν μόνη τους αναφορά το χρήμα! Μονόδρομος! ... Δεν πάει πουθενά αλλού το μυαλό σας; Δεν υπάρχει άλλη περίπτωση δηλαδή;! Το χρέος που ανέλαβα είναι να διαφυλάξω την τιμή του μακαρίτη του Θείου! Να μην μαθευτεί ότι ο εντιμότατος Ρούλης Βικένδιος απέσπασε δολίως κάποια χρηματικά ποσά, με σκοπό να μην τα επιστρέψει. Δηλαδή, ότι ήταν ένας απατεώνας. Αν δεν διεκδικήσετε τα χρήματά σας, αν δεν αναφέρετε καν ότι του δώσατε αυτά τα χρήματα – τα οποία επαναλαμβάνω είναι χαμένα για σας – τότε πραγματικά θα έχετε προστατεύσει την μνήμη ενός ιδεολόγου.

ΜΑΡΙΟΣ: Κατάλαβα. Με συνοπτικές διαδικασίες, περνάμε σε ποιοτικές παραμέτρους...

ΑΝΕΨΙΟΣ: Διότι ο Θεός Ρούλης ήταν πράγματι ένας ιδεολόγος! Που πάσχιζε μόνος του να προσφέρει στον πολιτισμό. Αντί να ζήσει άνετα με την πατρική του περιουσία, προτίμησε τον δύσκολο δρόμο. Της προσωπικής καταξίωσης. Και αυτήν πρέπει εμείς, που τον γνωρίσαμε, να την διαφυλάξουμε σαν κόρη οφθαλμού.

ΜΑΡΚΟΣ: Εμείς να, ορίστε (βγάζοντας ένα πακέτο αποδείξεις) πληρώναμε και κόβαμε αποδείξεις στο όνομά μας. Και να θέλαμε, αν μπορούσαμε, να

διεκδικήσουμε τα χρήματά μας, δεν θα είχαμε τη δυνατότητα να το αποδείξουμε.

ΑΝΕΨΙΟΣ: Ναι, αλλά δεν το θέλετε... Αυτό που μετράει είναι η διάθεσή σας. Θέλετε να προστατέψετε τη μνήμη του παλιού συνεργάτη σας. Το θέλετε πολύ. Έτσι δεν είναι; Άρα, θα φροντίσετε να μην υπάρχει τίποτε που θα μπορούσε να αφήσει κάποια σκιά υποψίας σε βάρος του. Να, αυτά, ας πούμε (παίρνει από τα χέρια του Μάρκου τις αποδείξεις), είναι πειρασμός. Ενώ (σκίζοντάς τις) τώρα; Μπορείτε να είστε ήσυχος ότι τιμάτε την μνήμη του. (Στην Ντέπη) Το ίδιο και σεις. Θα καταστρέψετε τις αποδείξεις που σας υπέγραψε.

ΝΤΕΠΗ: Μα...

ΑΝΕΨΙΟΣ: Τι είναι οι 30.000 ευρώ, μπροστά στην τεράστια περιουσία σας;

ΝΤΕΠΗ: Δηλαδή, όποιος έχει λεφτά πρέπει να τα σκορπάει άσκοπα;

ΑΝΕΨΙΟΣ: Απεναντίας! Δώσατε τα χρήματά σας για κάποιον σκοπό. Σημαντικό σκοπό μάλιστα! Μόνο που νίκησε ο θάνατος. Ποιος μπορεί να τα βάλει μαζί του;

ΝΤΕΠΗ: Ναι, παρ'όλα αυτά...

ΑΝΕΨΙΟΣ: Εν πάση περιπτώσει, ο θείος Ρούλης, ανάμεσα στα άλλα, μου είχε μιλήσει για το πάθος σας.

ΝΤΕΠΗ: Ποιο πάθος;... Δεν θα επιτρέψω σε κανέναν...

ΑΝΕΨΙΟΣ: Το πάθος σας για τη μεταφυσική, φυσικά! Η οποία, απ' ό,τι μου είπε, δεν ασχολείται καθόλου με τα υλικά πράγματα της πραγματικότητας. Είναι δυνατόν, λοιπόν, εσείς, μια ιέρεια της μεταφυσικής, να ασχολείσθε με 30.000 ψωροευρώ;

ΝΤΕΠΗ: Κοιτάξτε...

ΑΝΕΨΙΟΣ: Αν θυμάμαι καλά, έχετε τρεις αποδείξεις.

ΝΤΕΠΗ: Τέσσερις. Τέσσερις αποδείξεις, 7.500 ευρώ η καθεμιά.

ΑΝΕΨΙΟΣ: Τέσσερις αποδείξεις. Αν τις καταστρέψετε, θα νιώσετε άλλος άνθρωπος! Μεταφυσικός.

ΝΤΕΠΗ: ... Τις έχω στο γραφείο.

ΑΝΕΨΙΟΣ: Έστω, στο γραφείο. Καταστρέψτε τις εκεί. Το ίδιο κάνει. Η μεταφυσική δεν έχει έδρα. (Στην Κρίστι). Με σας βέβαια, το πράγμα είναι πιο περίπλοκο. Γιατί είναι στη μέση η μητέρα σας. Θα χρειαστώ τη βοήθειά σας.

ΚΡΙΣΤΙ: Τι εννοείτε;

ΑΝΕΨΙΟΣ: Όταν συναντηθούμε με την μητέρα σας, θα ήθελα να της μιλήσετε με την ίδια θέρμη που της είχατε μιλήσει, όταν την πείσατε να δώσει τα 20.000 ευρώ. Αλλά αυτή τη φορά θα την πείσετε να τα ξεχάσει. Θα της εξηγήσετε ότι είναι μάταιο να διεκδικήσει αυτά τα λεφτά. Ότι αντίθετα είναι μεγαλόψυχο να τα ξεχάσει για έναν τέτοιο άνθρωπο, όπως ήταν ο θείος Ρούλης. Θα της περιγράψετε την προσωπικότητά του, χρησιμοποιώντας το εκπληκτικό υποκριτικό σας ταλέντο.

ΚΡΙΣΤΙ: Δεν ξέρω αν θα μπορέσω να τα πω τόσο καλά, όσο εσείς.

ΑΝΕΨΙΟΣ: Θα σας βοηθήσω κι εγώ, μην ανησυχείτε. Την υπόσχεσή σας χρειάζομαι μόνο. Ότι θα υπερασπιστείτε την τιμή ενός ανθρώπου που, δυστυχώς, δεν μπορεί να το κάνει μόνος του από κει που είναι. Λοιπόν, πότε είναι καλά να περάσω από το σπίτι σας να μιλήσω με την μητέρα σας;

ΚΡΙΣΤΙ: Αύριο είναι Τετάρτη, ε; Αύριο κατά τις 6;...

ΑΝΕΨΙΟΣ: Δεν χρειάζεται να τηλεφωνήσω, θα το κανονίσετε εσείς, έτσι;

ΚΡΙΣΤΙ: Ναι, μην ανησυχείτε.

ΑΝΕΨΙΟΣ: (Στη Ντέπη) Μήπως θα μπορούσα να περάσω αύριο κι από σας, για να μου δώσετε τις αποδείξεις που είπαμε; Να μην έχουμε κι αυτήν την εκκρεμότητα στη μέση. Πριν; Μετά την δεσποινίδα Αναγνώστου; Πότε θέλετε;

ΝΤΕΠΗ: Μετά τις τρεις θα είμαι στο σπίτι.

ΜΑΡΚΟΣ: (Στον Μάριο) Τι λες. Πηγαίνουμε;

ΜΑΡΙΟΣ: Ε;... Ναι! Βέβαια. (Στον ανεψιό). Μήπως χρωστάμε τίποτα άλλο;...

ΚΡΙΣΤΙ: (στον ανεψιό) Κι εμείς, έχουμε να πούμε τίποτα άλλο; (στην Ντέπη) Δεν ξέρω εσείς...

ΝΤΕΠΗ: Μπα, νομίζω ότι μπορούμε να πηγαίνουμε όλοι...

ΑΝΕΨΙΟΣ: (καθώς τους ξεπροβοδίζει) Καληνύχτα, και πάλι σας ευχαριστώ για την κατανόηση... (Μένοντας μόνος). Λάζαρε, δέυρο έξω, Λάζαρε! Έλα επιτέλους, δέυρο έξω Λάζαρε!

ΡΟΥΛΗΣ: (μπαίνει μεταμφιεσμένος με περούκα και γένια) Όλα εντάξει;

ΑΝΕΨΙΟΣ: Δεν χρειάζονται αυτά τα καρναβάλια όταν είμαστε οι δυο μας. Εντάξει, όλα καλά. Αύριο βράδυ θα κλείσουν και τυπικά όλα. Θα περάσω από την Βησσαρίωνος και την μητέρα της Κρίστι, να μου δώσουν τις αποδείξεις. Δεν μου λες, φταίω εγώ να σου τα ψάλλω τώρα; Έβαλες την τηλεόραση, κι άκουγε κι η άλλη.

ΡΟΥΛΗΣ: Ε, τι να κάνω, είχα αγωνία. Πώς θα περνούσε η ώρα. Άσε τώρα τη γκρίνια. Αυτό που μετράει, τελικά, είναι ότι τα κατάφερες μια χαρά. Πώς τα κατάφερες;

ΑΝΕΨΙΟΣ: Επιστημονικά μυστικά!

ΡΟΥΛΗΣ: Δηλαδή;

ΑΝΕΨΙΟΣ: Απλά δεν αφήνεις περιθώρια να αντιδράσουν.

ΡΟΥΛΗΣ: Η σωστή μέθοδος!

ΑΝΕΨΙΟΣ: Παρ' όλα αυτά, ο κίνδυνος υπάρχει πάντα. Βλέπεις, τα λεφτά που έβαλες στο χέρι δεν είναι και λίγα. Καλά είναι, όπως είπαμε, για κάνα δυο-τρεις μήνες να εξαφανιστείς. Όσο και να κρύβεσαι, δεν ξέρεις, μπορεί να σπάσει ο διάολος το ποδάρι του, και τότε ποιος τους πιάνει. Θα μου πεις κι όταν γυρίσεις, μπορεί να συμβεί το ίδιο. Θα έχει περάσει όμως κάποιος καιρός, θα έχουν συνηθίσει και οι ίδιοι στην ιδέα ότι τα λεφτά τους πάπαλα... Φυσικά, γυρίζοντας, θα αλλάξεις και τόπο κατοικίας. Δεν το συζητώ.

ΡΟΥΛΗΣ: Μα και να ήθελα να μείνω εδώ, δεν θα μπορούσα. Χρωστάω κάπου εφτά νοίκια. Ο ιδιοκτήτης μου έχει κάνει έξωση. Τελικά, η ζωή είναι τόσο δύσκολη. Απορώ πώς τα βγάζει πέρα ο κόσμος. Εγώ να, όλα αυτά τα λεφτά, που μου εμπιστεύτηκαν οι άνθρωποι, αναγκάστηκα να τα κρατήσω, για τι νομίζεις; Να κλείσω τρύπες, να ξεπληρώσω χρέη. Και πάλι όχι όλα. Να, τα νοίκια δεν μπορώ να του τα πληρώσω του ανθρώπου. Αλλά τι να κάνω. Μακάρι να είχα εξασφαλίσει περισσότερα, να του δώσω κι αυτού.

ΑΝΕΨΙΟΣ: Ελπίζω εγώ να είμαι ανάμεσα σε εκείνους που θα ξεπληρώσεις. Όχι ναι, ναι. Μην ξεχνάς ότι από αύριο το βράδυ θα έχω στα χέρια μου τις αποδείξεις που υπέγραψες για την Βησσαρίωνος και την Αναγνώστου. Τις οποίες μπορώ ανά πάσα στιγμή, όπως καταλαβαίνεις, να τις κάνω να... ξεράσουν. Δεν πρόκειται – έχε υπόψη σου – να σου τις δώσω, αν δεν με εξοφλήσεις μέχρι και το τελευταίο ευρώ που συμφωνήσαμε.

ΡΟΥΛΗΣ: Μα τι λες τώρα. Μεταξύ κατεργαρέων: εντιμότης! Κυρίως εντιμότης!

ΤΕΛΟΣ